

Giới thiệu Đích Nữ Là Nữ Phụ

Truyện Đích Nữ Là Nữ Phụ của tác giả Tiểu Trà thuộc thể loại truyện xuyên không, với một cô nàng nghiện những cuốn tiểu thuyết.

Ấy vậy mà đến khi xuyên không trở thành đích nữ của cuốn tiểu thuyết đang đọc gần đây. Nhưng tác giả lại toàn mô tả thứ nữ làm cô nàng bị bỏ rơi, đã thế cuối truyện còn phải chết nữa chết.

Không được, ta đã vào được đây rồi thì phải làm sao thay đổi. Ta đâu có chết được dễ dàng như vậy. Đợi đó rồi xem ta sẽ làm được gì nhé!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên qua, ta là nữ phụ

"À há, kết cục là Tiêu Mễ Ái Lam chết á? Bị ngược như vậy rồi sau đó lại bị nữ chính bức tử, cũng tội a." Ta nằm trong chăn, tay cầm quyển tiểu thuyết, vừa đọc vừa lẩm bầm bầm một mình, với âm lượng vừa đủ bản thân nghe được.

Tiếp đó, ta gấp quyển tiểu thuyết lại, đặt sang một bên. Sau đó ta nhướng người tắt đi chiếc đèn ngủ, rồi lui về chỗ cũ, dùng chăn đắp sơ lên người, khép mắt lại, cũng đã hơn 2 giờ sáng rồi gì, phải ngủ thôi a!

Khoảng chừng vài phút sau, ta dần chìm sâu vào giấc ngủ.

Quyển tiểu thuyết bỗng chốc hiện ra một thứ ánh sáng chói lóa, từng trang tiểu thuyết cứ dần mờ ra. Nhanh chóng quyển tiểu thuyết vụt tắt đi ánh sáng, những trang tiểu thuyết cũng đã đóng lại như cũ. Còn ta thì cũng bỗng dưng biến mất khỏi căn phòng, không còn một dấu vết nào của ta lưu lại.

"Đại tiểu thư, đại tiểu thư..." Một tiểu cô nương lay lay ta, miệng gọi có vẻ hơi hoảng loạn.

Ta khẽ mở mắt, ánh mắt trời từ đâu đó chiếu vào rất chói, làm ta phải nhắm mắt lại một cách cực nhanh.

Ta lại một lần nữa mở mắt, lần này ta nheo mắt lại một chút, sau đó mới hoàn toàn mở ra đôi mắt phượng xinh đẹp.

Mới vừa xoay đầu, đã liền thấy một vị tiểu cô nương, trông vẻ mặt sợ sệt tái xanh, chắc là gặp quỷ rồi: "Người là...?" Ta cất giọng hỏi vị tiểu cô nương phía sau.

"Đại tiểu thư, người sao vậy?" Nghe ta hỏi như vậy thì vị tiểu cô nương mặt đã xanh lại còn xanh hơn, ta hỏi có gì sai à?

Đại tiểu thư? Là gọi ai chứ, ta rõ ràng là Mạc Ly Niên!

Ta ngơ ngác, sau đó đứng dậy khỏi ghế, nhìn một lượt xung quanh, mà than thầm, đây là cái nơi quái nào?

"Đại tiểu thư, người có chuyện gì vậy?" Nghe thấy giọng nói lo lắng của vị tiểu cô nương, ta liền đi tới vịn chặt bờ vai nhỏ của vị tiểu cô nương, mà hỏi: "Người gọi ai là 'Đại tiểu thư'? Nơi này là nơi nào? Ai đưa ta tới đây?"

Bị ta hỏi một tràng, nên tiểu cô nương lại càng hốt hoảng hơn, lắp bắp hỏi ngược lại ta: "Đ... Đại... Tiểu... Thư... Người bị sao vậy?"

Quả nhiên tiểu cô nương này gọi ta là 'Đại tiểu thư', mà ta có phải là 'Đại tiểu thư' gì gì đó đâu nhỉ? Lúc này nhìn sơ nơi này một lượt, lại nhìn tiếp y phục của tiểu cô nương cùng những người ở đây thì trong tạp niệm của ta đã mách bảo rằng bản thân ta xuyên không, nhưng mà vẫn là chưa chắc chắn được!

Khi đã chắc chắn bản thân là 'Đại tiểu thư', mơ hồ cũng đoán ra bản thân xuyên qua, thì ta cũng không rảnh hỏi lại thêm lần nữa: "Nơi đây là nơi nào?"

Tiểu cô nương cũng chỉ biết nghe câu hỏi của ta, rồi trả lời: "T... Thưa, Đại tiểu thư, đây là Tiêu Phủ."

Tiêu phủ? Ta buông bỏ vai của tiểu cô nương ra: "Vậy đây là thuộc triều đại nào? Năm bao nhiêu?"

Tiểu cô nương dần trấn tĩnh lại bản thân sau khi ta buông bỏ vai ra, chậm một lúc mới trả lời: "Thưa, hiện tại bây giờ là triều đại Long Hi, năm Phi Úy a!"

Triều đại Long Hi, năm Phi Úy? Hình như đã từng nghe qua rồi: "Ta tên họ là gì?"

"A..." Ngưng một chốc, tiểu cô nương ngạc nhiên, nhưng cũng trả lời: "Người tên là Tiêu Mễ Ái Lam."

Trời đất quý thần ơi? Giờ thì không cần hỏi ta cũng biết rõ tiểu cô nương này là ai rồi, nhưng mà cũng chưa chắc, ta vẫn còn một cơ hội a: "Người tên là gì?"

"Nô ti tên Khuy Nha ạ!" Tiểu cô tên gọi là Khuy Nha cung kính trả lời.

Thôi xong! Con mẹ nó! Xuyên thì xuyên, sao lại cho ta vào thân thể của Tiêu Mễ Á Lam, đã vậy ta chỉ là một nữ phụ, bị nữ chủ ngược rồi bức tử cho đến chết, không, ta còn muốn sống! Ta còn chưa hưởng thụ cuộc sống xuyên không của mình, còn chưa thành gia lập thất, còn chưa... mà nhiều lắm, kể không hết đâu, nên ngưng lại đã!

Mà hiện tại là ta đang ở đoạn nào của tiểu thuyết nhỉ? Nếu may mắn thì có thể xoay chuyển càn khôn, thay đổi cục diện và kết cục bi thảm của Tiêu Mễ Á Lam, tiếp tục cuộc sống.

"Lam nhi, ngươi là đang làm gì vậy?" Người ngồi ở vị trí chủ tọa, hơi hơi chau mày, mở miệng hỏi ta.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ta xoay người, nhìn người ngồi ở vị trí chủ tọa khẽ quan sát một chút, đây còn không phải là Tiêu bà bà - Tiêu Khúc Hi sao?

Tiêu bà bà cũng là một trong nhiều thành phần ở Tiêu phủ, làm cho Tiêu Mễ Á Lam trở nên ngông cuồng, kiêu ngạo, không để ai vào trong mắt.

Bởi lẽ bà rất mực yêu thương đứa cháu gái Tiêu Mễ Á Lam này, nhưng cuối cùng bà lại chính tay hất hủi đứa cháu gái bà yêu thương, mọi chuyện đều là do nữ chủ bày kế hãm hại, một tay đưa nàng vào đường cùng.

Còn ta bây giờ chính là Tiêu Mễ Á Lam, tuyệt nhiên sẽ không để chuyện này xảy ra.

Nghĩ tới đó, ta vội vàng quỳ xuống, bày ra vẻ mặt có lỗi: "Thưa, con là bị say nắng, đầu óc mơ hồ, nhiều chuyện không thể nhớ rõ, nên đã thất lễ với người cùng các di nương có mặt ở đây, mong người định tội a."

Tiêu bà bà cũng không trách phạt hay nói nặng nhẹ gì, mà lại bày ra vẻ mặt quan tâm, chăm sóc: "Ngươi mau đứng lên, trở về chỗ ngồi, suy cho cùng ngươi cũng không phải là cô ý thất lễ, hơn nữa lại hiểu rõ phép tắc, xem, ta làm thế nào định tội ngươi, nếu thấy không khỏe thì trở về phòng, mời y phu tới bắt mạch xem thử. Ở đây ngươi cũng đừng lo lắng nhiều a."

Ta nhẹ nhàng đứng dậy: "Con cảm tạ người đã quan tâm, con cảm thấy trong người quả thật không khỏe, mong người xá tội để con được trở về phòng nghỉ ngơi, nếu có chuyện gì sẽ sai Khuy Nha đi mời y phu a."

"Chẳng phải ta đã bảo là không có vấn đề gì sao? Ngươi mau trở về phòng nghỉ ngơi đi." Tiêu bà bà dịu dàng nói, giọng điệu có phần lo lắng.

Ta hành lễ với Tiêu bà bà xong, liền bảo Khuy Nha dìu ta về phòng, đến cùng ta vẫn không biết phòng của Tiêu Mễ Á Lam ở đâu.

Trên đường đi ta vô tình đụng mặt với Linh Hoa, Linh Hoa là nha hoàn của nữ chủ, nàng gặp ta cũng chỉ hành lễ rồi đi mất, nhưng lúc nàng ta định đi, ta liền giữ lại: "Ngươi là định đi đâu?"

Nghe ta hỏi, Linh Hoa chỉ nức nở khóc, ta thập phần khó hiểu liền tiếp tục hỏi: "Ngươi tại sao lại khóc a, ở Tiêu phủ ai làm cản bắt nạt người thế yếu?"

Linh Hoa trả lời: "Nô ti là đi lấy nước cho tiểu thư, nhưng khi đi lấy nước lại bị nhóm người của Thanh Mai tỷ làm khó dễ, cuối cùng cũng không lấy được nước, tiểu thư lại đang bị bệnh, nếu không có nước uống liền nguy hiểm tới tính mạng a..." Trả lời ta xong lại ô ô khóc.

Nữ chủ bị bệnh sao?

Thôi thì làm phước một lần vậy, chỉ mong là làm ơn không mắc oán: "Khuy Nha, ngươi cùng Linh Hoa đi lấy nước cho muối muối, sẵn tiện mời một y phu tới xem bệnh cho muối muối. A, ngươi kêu nhóm người của Thanh Mai tới phòng ta, từ khi nào mà Tiêu phủ lại nuôi dạy một lũ nha hoàn cậy thế chủ nhân như vậy, ta phải đích thân trừng phạt."

Nhìn bộ dáng của Linh Hoa là đủ biết họ không thể mời được y phu nào, có mời được thì cũng chỉ là lang băm, thôi thì giúp người thì giúp cho trót a.

Bọn người của Thanh Mai, còn không phải là nha hoàn của Tiêu Khuynh Yên sao? Tiêu Khuynh Yên so với Tiêu Mễ Á Lam cũng không phải tốt lành hơn là bao, kết cục cũng là bị nữ chủ ngược tới chết, nhóm người của Thanh Mai chuyên cậy thế của chủ tử bọn họ mà làm càn trong Tiêu phủ, coi như lần này là dạy họ hiểu rõ phép tắc, kính trên nhường dưới một chút, điều này cũng không phải vấn đề gì to lớn.

Nghe thấy ta nói vậy Linh Hoa vội vàng quỳ xuống dập đầu cảm tạ, làm trên trán nổi lên một mảng bầm to, ta liền cúi người đỡ Linh Hoa dậy: "Muội muội tuy không phải là ruột thịt với ta, nhưng cũng là người trong Tiêu phủ, ta làm sao có thể bỏ mặt không lo, ngươi thử nhìn lại ngươi xem, trán đã bầm to đến thế còn muốn dập đầu? Đợi khi ngươi dập đầu với ta xong thì muối muối ta còn có thể sống tốt sao, mau cùng Khuy Nha đi mời y phu chuẩn

bệnh, nếu phát sinh chuyện gì không tốt hoặc ai đến làm phiền các người thì cứ nói với ta, suy cho cùng đã vào trong Tiêu phủ thì đều là người một nhà."

Nghe ta nói xong, Linh Hoa cảm tạ một hồi rồi cũng cùng Khuy Nha đi mời y phu xem bệnh cho nữ chủ, lần trước Linh Hoa đi một mình nên chẳng y phu nào tới chỗ của nữ chủ xem giúp bệnh tình, còn lần này Linh Hoa đi cùng Khuy Nha, bọn y phu đều biết Khuy Nha là người bên cạnh Tiêu Mễ Á Lam, đích nữ Tiêu phủ lại được nhiều người cưng chiều, nên họ đều tranh nhau tới xem bệnh cho nữ chủ, quả thật có quyền là có được nhiều thứ.

Ta sau một hồi loay quanh cũng tìm được đường về Cư Hoa Viện.

Cư Hoa Viện này do Tiêu bà bà đích thân giám sát xây dựng để dành tặng cho Tiêu Mễ Á Lam, bà còn ban ra đặt quyền rằng nếu Tiêu Mễ Á Lam không muốn cho ai bước vào Cư Hoa Viện thì người đó vĩnh viễn không được đặt chân vào, nếu trái ý bà thì người đó mãi mãi sẽ bị tống ra khỏi Tiêu phủ cả đời không được bước nữa bước vào Tiêu phủ, bất luận là ai. Chỉ nhiều đó thôi cũng đủ hiểu bà đối với Tiêu Mễ Á Lam là một bụng cưng chiều, muốn gì cho đó, ai làm phật ý nàng cũng là phật ý của bà.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ta muốn ra uy!!! (Thượng)

Ta ở trong tắm phòng được hơn một canh giờ thì Khuy Nha mở cửa bước vào, phía sau còn có thêm bốn người Thanh Mai.

Khuy Nha cùng bốn người Thanh Mai đồng thanh, quỳ xuống đất, hành lễ: "Tham kiến Đại tiểu thư."

Ta phát tay: "Khuy Nha, người không cần hành lễ nữa, sang đây hầu hạ ta."

Khuy Nha đứng dậy, nhún người một cái, rồi bước ra phía sau ta.

Bọn người của Thanh Mai vẫn quỳ trước mặt ta, từng người bọn họ đều không dám động dậy, bởi lẽ ta chưa cho phép, nếu dám đứng lên, hay có ý nghĩ gì khác họ còn không bị Tiêu Mễ Á Lam ghép tội sao? Thôi thì chịu đau một chút còn hơn như nhà hoàn xấu số Vi Khanh kia.

Nha hoàn tên Vi Khanh trước đây là người hầu bên cạnh Tiêu Mễ Á Lam, nhưng vì không hiểu rõ phép tắc, chưa cho phép đã dám đứng lên, nên bị Tiêu Mễ Á Lam định tội, phạt mười ngày nhốt trong nhà kho, không cho ăn uống, đến cuối cùng còn lại cái xác khô, bị vứt ra sau núi, đến nơi chôn cất tử tế cũng không có.

Ta ngồi trên ghế được Khuy Nha đấm bóp, đôi lúc lại nhấp một ngụm trà, quả thật rất an nhàn, khoảng chừng gần nửa canh giờ sau, ta mới lên tiếng hỏi, giọng điệu cực kì băng lãnh: "Tiêu phủ có còn phép tắc hay không?"

Thanh Mai từ nãy giờ cuối đầu cũng đã ngẩng mặt lên: "Đại tiểu thư, người nói gì vậy? nô tì nghe không hiểu."

"Ta không nhớ là có cho người ngẩng mặt lên nhìn ta, ta cũng không có bảo người lên tiếng, phạt tự vả miệng hai mươi cái." Ta nhàn nhạt nhấp một trà sau khi lên tiếng: "Sao người còn chưa làm, đợi ta đích thân ra tay?"

Thanh Mai có phần hơi hoảng hốt, sau đó từng tiếng 'Lộp bộp' cứ vang lên.

Hai bên má của Thanh Mai đã ửng hồng, khóe mắt đỏ hoe, động sương mập mờ như sắp khóc.

"Các người mau trả lời cho ta rõ, các người là cây thế của người nào, mà lại dám hiên ngang ban, ngày ban mặt bắt nạt người khác?" Sau khi thấy Thanh Mai nhận xong hình phạt của ta, trong lòng ta có phần vui sướng.

Bọn người của Thanh Mai hoảng sợ, bọn họ từ trước tới giờ đều có Tứ tiểu thư chống lưng cho, nào phải chịu cảnh thế này.

Lục Thanh nấp máy môi: "Thưa, Đại tiểu thư, bọn hạ nhân như chúng tôi nào dám cây thế bắt nạt người chứ..."

"Ồ, vậy sao? Vậy ta là đã vu oan cho các người?" Ta liếc mắt, lạnh lùng mở miệng hỏi.

Lục Thanh nghe xong lời ta, liền liên tục dập đầu, miệng kêu: "Đại tiểu thư, nô tì không có ý đó, nô tì không có ý đó, mong tiểu thư xá tội..."

Ta chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi để mặt nàng ta dập đầu, tiếp tục lên tiếng: "Người thích thì cứ dập đầu, khi nào chết, ta sẽ hảo hảo chôn cất." Ngưng một lúc: "Thanh Mai, người nói ta nghe thử xem, lý do nào người lại không cho Linh Hoa đi lấy nước? Người có biết rằng mười muội ta đang bệnh không? Muội ấy rất cần nước a. Mà cho dù mười ấy không bệnh, người cũng không có tư cách để ngăn Linh Hoa lấy nước!"

Bọn người của Thanh Mai có phần sững sờ. Chẳng phải nào giờ Đại tiểu thư cũng chẳng mấy quan tâm tới Tam tiểu thư sao? Mới vài ngày trước, người đem Tam tiểu thư ra chế nhạo chẳng phải là Đại tiểu thư sao? Đại tiểu thư là đôi tính? Không thể nào!!!

"Chuyện đó a... " Thanh Mai ấp úng, không biết nên giải thích ra sao mới hợp lý, ngay lúc nàng ta định nói thì cấu tinh của nàng ta liền xuất hiện.

"Đại tỷ, tỷ sao lại đưa của người của muội tới chỗ của tỷ a, nếu người của muội có làm gì sai, tỷ cũng nên thông báo muội một tiếng để muội còn trùng phạt họ, tỷ không cần lao lực a." Tứ tiểu thư của Tiêu phủ - Tiêu Khuynh Yên mở cửa đi vào, nàng vốn nghe mấy nha hoàn khác nói rằng nhóm người Thanh Mai bị người của Đại tiểu thư đưa về phòng trách phạt cái gì đó, lúc đầu nàng còn không tin, nên đã vội vàng chạy tới Cư Hoa Viện, không ngờ là thật.

Mà điều Tiêu Khuynh Yên không ngờ nhất đó chính là ta dám không nể mặt nàng mà bắt người, chẳng những vậy mà ta còn cho người rêu rao khắp Tiêu phủ, bây giờ kinh động tới nàng, thì chắc chắn Tiêu bà bà cũng đã biết, mấy di nương cũng không ngoại lệ a.

Ta là đang mong mọi người trong ngoài Tiêu phủ, nhất là nữ chủ phải sớm biết chuyện này, để xem ta không ra oai một chút thì sau này liệu có được an ổn hưởng phúc trong Tiêu phủ này không?

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Ta muốn ra uy!!! (Trung)

"Tứ muội, ta đương nhiên hiểu rõ là cần phải có muội tới, mới dám trừng trị bọn hạ nhân này." Ta vừa nói vừa đảo mắt nhìn Tiêu Khuynh Yên một lượt.

Tiêu Khuynh Yên cũng coi như là vừa lòng với câu nói của ta, sau đó lại bước tới ghế, ngồi đối diện ta: "Đại tỷ, rốt cục là nhón người của Thanh Mai đã phạm tội gì? "

"Bọn người này vô cùng đáng chết!" Ta băng lãnh nói, mắt lóe lên một tia đạo quang rồi nhanh chóng biến mất.

"Vô cùng đáng chết?" Tiêu Khuynh Yên có hơi chau mày, khó hiểu hỏi: "Vậy người của muội đã phạm vào tội hay kiêu kị nào sao? Dù có vậy tỷ cũng không cần ra tay đánh hai người chân yếu tay mềm như Thanh Mai và Lục Thanh đến bị thương dờ sống dờ chết chứ?"

Những lời của Tiêu Khuynh Yên nói ra không khỏi khiến ta phì cười trong bụng: "Chân yếu tay mềm, dờ sống dờ chết sao? Muội muội, muội nhầm rồi, bọn họ bây giờ chẳng phải còn rất tốt sao? Muội nên mời y phu khám mắt thì hơn!"

Tiêu Khuynh Yên có phần tức giận, nhưng cũng kìm chế lại: "Mắt muội rất tốt, tỷ không cần bận tâm. Tỷ nói bọn họ rất tốt? Là tốt chỗ nào? Một người thì mặt sưng, mắt đỏ hoe đầm lệ, một người thì trán bị bầm, tỷ xem trán của Lục Thanh bây giờ không phải đang rỉ máu sao? Tỷ ra tay cũng độc ác thật!"

"Thì sao chứ? Bọn họ chỉ là hạ nhân, hơn nữa con mắt nào của muội thấy ta ra tay hành hung bọn họ? Là họ tự làm tự chịu! Muội vì bọn hạ nhân này mà đến cả tỷ tỷ cũng dám không coi trọng, nói năng không hiểu rõ phép tắc sao?" Ta quả thật chưa từng ra tay với bọn họ, vu oan ta sao?

Ngay lúc Tiêu Khuynh Yên định lên tiếng phản bác, từ bên ngoài Tiêu bà bà bước vào, cất giọng, vẻ mặt nghiêm nghị bày ra: "Các người đang nháo cái gì?"

Theo sau Tiêu bà bà là hai nha hoàn, cùng vài vị di nương, mấy vị di nương này hẳn là tới xem náo nhiệt a.

Ta cùng Tiêu Khuynh Yên và Khuy Nha cung kính, nhún người hành lễ. Tiêu bà bà tùy ý bảo: "Đứng lên."

Sau đó nhìn nhóm người Thanh Mai đang khép nép sợ sệt quỳ dưới nền, liền lên tiếng hỏi Tiêu Mễ Á Lam: "Lam nhi, chuyện gì đang xảy ra? Người và Khuynh Yên cùng nhau tranh luận cái gì, mà lớn tiếng như vậy?"

Tiêu bà bà gọi Tiêu Mễ Á Lam là 'Lam nhi', còn gọi Tiêu Khuynh Yên là bằng tên, quả thật là có sự khác biệt rất lớn, bất quá Tiêu Khuynh Yên cũng không để ý chuyện này, mà làm nũng nói: "Nội tổ mẫu, tỷ tỷ là bắt nạt con cùng người hầu của con a."

"Muội muội, muội làm sao có thể so bản thân với bọn hạ nhân này? Thật là làm mất mặt Tiêu phủ nha." Ta dịu dàng cất giọng, ha, là người tự xỏ chỉ cho người xấu kim, vậy thì đừng trách ta.

Nhắc tới danh dự, và mặt mũi Tiêu phủ thì Tiêu bà bà lại thêm phần chán ghét đứa cháu gái Tiêu Khuynh Yên này!

Tiêu Khuynh Yên lửa giận nổi lên, nàng giận đến đỏ mặt, còn không phải sao? Ta sao sánh nàng với bọn hạ nhân cùng một cấp bậc nàng chưa hùng hổ xông tới chỗ ta hồ nháo là coi như cũng may lắm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Ta muốn ra uy (Hạ)

"Tỷ, tỷ nói như vậy thật là quá đáng!" Tiêu Khuynh Yên tức giận nói, sau đó khóc lóc, mắt đầm lệ nhìn Tiêu bà bà: "Nội tổ mẫu, người xem, tỷ tỷ còn không phải bắt nạt con?"

Tiêu bà bà liếc Tiêu Khuynh Yên một cái, rồi nhìn sang ta, giọng trầm trầm hỏi: "Lam nhi, mọi chuyện là sao?"

Ta nhanh chóng trả lời: "Thưa, là do bọn hạ nhân này không được quản giáo nghiêm khắc, nên dưng hơi chủ nhân bắt nạt người khác..."

Ta chưa kịp nói xong, thì liền bị Tiêu Khuynh Yên nâng cất ngang: "Tỷ, chuyện này chỉ là một chuyện nhỏ, hà cớ gì phải xé ra to, hơn nữa tỷ là đang cố ý nói ta không biết quản giáo người của mình sao?"

"Im lặng, để Đại tỷ của ngươi nói hết!" Tiêu bà bà bình thản ngồi xuống ghế, giọng thâm trầm cất lên làm Tiêu Khuynh Yên im bật.

"Chuyện nhỏ? Muội muội à, chuyện này can hệ tới danh dự Tiêu phủ, thì làm sao lại là chuyện nhỏ đây? Hơn nữa, hình như ta chưa từng nói là muội không biết quản giáo người của mình!" Ta bày ra bộ mặt nghiêm, hắng giọng nói, trong lòng thâm cười trộm!

"Tỷ một câu nói tới danh dự Tiêu phủ, hai câu lại nói tới danh dự Tiêu phủ! Thật ra là tỷ đang cố tình mắng ta thì đúng hơn!" Tiêu Khuynh Yên giậm chân xuống nền.

"Ta cố tình mắng muội? Muội dựa vào đâu mà nói như vậy? Hơn nữa rõ ràng là bọn người này làm cho danh dự Tiêu phủ không còn!" Ta vừa nói, mắt liếc sang bọn người của Thanh Mai.

Ngưng một lúc, ta liền nói tiếp: "Bọn người của Thanh Mai cậy thế chủ nhân bắt nạt Linh Hoa, không cho nàng lấy nước..."

Ta lại tiếp tục bị Tiêu Khuynh Yên cất ngang: "Đại tỷ, tỷ là vì một nha hoàn đòi công đạo sao?"

"Tứ muội, chắc hẳn khi đến đây muội cũng nghe qua chuyện này rồi, đúng chứ? Bọn người của Thanh Mai này là không biết phép tắc, nên mới bị ta phạt!" Ta cười nhẹ, rồi nhìn Tiêu Khuynh Yên mà đáp.

"Vậy, rốt cuộc bọn họ đã phạm phải vào tội gì?" Tiêu Khuynh Yên nhẹ nhàng đảo mắt sang ta, rồi sang bọn người của Thanh Mai.

"Tội gián tiếp mưu sát người của Tiêu phủ!" Ta đồng dục hồ lên.

"Đại tỷ, chuyện này, không thể đem ra đùa được! Mưu sát là tội tử, tỷ đừng có vu oan cho họ." Tiêu Khuynh Yên khi nghe ta nói xong thì tinh thần cũng bị dọa cho không ít, sau đó lại hồi thần mà phản bác.

"Tỷ vu oan cho họ? Có sao? Tam muội hiện tại đang bị bệnh, thiếu nước chắc hẳn sẽ chết, mà bọn người này dám to gan cậy thế của chủ nhân can cho Linh Hoa không thể đem nước về kịp thời, cứu lấy Tam muội! Đây còn không phải là tội gián tiếp mưu sát người trong Tiêu phủ sao? Hay chẳng lẽ là muội không xem Tam muội là trong Tiêu phủ? Muội thực sự không ưa Tam muội như thế sao? Dù thế nào thì muội ấy cũng là tỷ tỷ của muội mà." Ha ha, chuyện vui a, sắp có chuyện vui xem rồi!

"Cái này... muội..." Tiêu Khuynh Yên khó xử nhìn ta, sau lại nhìn Tiêu bà bà đang chăm chú nghe, tay thì cầm một tách trà, miệng nhâm nhi thưởng thức.

"Muội như thế nào a?" Ta tiến lại gần Tiêu Khuynh Yên, khéo môi có chút cong lên, giọng như trêu đùa nói.

Tiêu Khuynh Yên cho dù là nhỏ tuổi hơn Tiêu Mễ Á Lam, địa vị, cùng thân phận kém hơn Tiêu Mễ Á Lam, trí thông minh cũng chỉ thuộc dạng hạng trung, thiên phú thì kém cỏi!

Cho dù như thế nào thì cũng Tiêu Mễ Á Lam đang đàn áp nàng, nàng không thể để yên chuyện này, bình thường bà nội luôn cưng chiều Tiêu Mễ Á Lam, không để nàng cùng mẫu thân vào trong mắt, nàng phạm lỗi dù lớn hay nhỏ đều bị phạt, còn Tiêu Mễ Á Lam thì lại được tha, như vậy thật bất công cho nàng, nhưng chẳng phải là nhẫn nhịn hết hay sao?

Hiện tại nàng cực kỳ tức giận, nề không kiên nề mà quát: "Ngươi, ta gọi ngươi một tiếng đại tỷ không phải là vì ta tôn kính ngươi, ngươi chẳng phải cũng chỉ là một người bình thường hay sao? Nếu không nhờ nội tổ mẫu cưng chiều ngươi, mẫu thân ngươi là chính thất địa vị có chút cao sang, ngươi lại được hạ sinh trước nhất, trở thành đích trưởng nữ, nếu không phải như thế thì ngươi chẳng là cái thứ gì trong Tiêu phủ! Như vậy, hà cớ gì ngươi lại bức ta tới đường cùng năm lần bảy lượt như vậy, ngươi xứng sao?!? Có khi, đến hạ nhân trong Tiêu phủ ngươi cũng không xứng làm! Ngươi lại càng không xứng gọi ta một tiếng muội muội!" Tiêu Khuynh Yên chỉ tay vào ta, hậm hực xả giận, bao nhiêu câu từ đều không quan sát tới tình cảnh hiện tại, cứ thế mà tuôn ra hết!

Ngu xuẩn, thật ngu xuẩn! Tiêu Khuynh Yên này tại sao lại ngu xuẩn như thế! Ta không hiểu nổi được, Tiêu Khuynh Yên mà ta từng được biết trong nguyên tác thì không đến nỗi ngu ngốc như thế này: "Muội muội, muội sao lại tức giận như vậy, muội có biết rằng những lời vừa rồi là muội không nên nói hay không?"

"Tiêu Khuynh Yên!" Tiêu lão bà bà đứng lên, bước tới gần Tiêu Khuynh Yên, bắt gặp Tiêu Khuynh Yên lùi lại vài bước, ta thì né sang một bên ngay khi

thấy Tiêu bà bà đứng dậy rời khỏi ghế.

"Người dám ăn nói lỗ mãng như thế?" Tiêu bà bà bước tới gần Tiêu Khuynh Yên bao nhiêu thì nàng lùi lại bấy nhiêu.

"N... n... Nội tổ mẫu" Tiêu Khuynh Yên lắp bắp lên tiếng, nàng biết rằng khi này mình đã nói những thứ không nên nói.

'Ba!'

Tiêu bà bà 'ban tặng' cho nàng một cái bạt tay, như vậy phải chăng là còn quá nhẹ?

"Người xứng để gọi ta một tiếng 'Nội tổ mẫu' hay sao?" Tiêu bà bà là đang trả đũa đây mà, còn không phải hay sao chứ?!?

Tiêu Khuynh Yên bị cái tát làm hoảng hồn, thân hình mềm nhũn, ngồi bệt xuống nền, nước mắt đang cố trào ra, khuôn mặt như hoa bị cái tát làm méo mó, lực tay của Tiêu bà bà lúc đó thực rất mạnh, người yếu ớt như Khuynh Yên mà bị tát trúng thì đến cả máu trong miệng cũng phải tuôn xuống, chứ không phải là chỉ đỏ ửng lên như thế thôi.

"Dạ Lam, Dạ Lục, hai người tới đưa Tiêu Khuynh Yên đi trừng phạt, sau đó thì nhốt nàng vào nhà kho, không cho ăn uống, khi nào có lệnh mới được thả ra, bất cứ ai cầu tình đều bị phạt chung!" Tiêu bà bà nhàn nhạt ra lệnh.

Sau đó, hai nha hoàn Dạ Lam cùng Dạ Lục đi tới, đem Tiêu Khuynh Yên đang ngồi bệt xuống nền lôi đi.

Bóng của ba người Dạ Lam, Dạ Lục, và Tiêu Khuynh Yên đi khuất mất, thì Tiêu bà bà lại bước tới cửa, giọng cực kì quý dị lên tiếng: "Sau này không cho phép chuyện này xảy ra một lần nữa, chuyện này hễ ai truyền ra ngoài sẽ nghiêm trị bằng khô hình." Đoạn: "Lam nhi, người cũng mệt rồi, nên nghỉ ngơi sớm. Bọn hạ nhân đang quý ở dưới đất đó, người cứ tự nhiên xử lí, ta không muốn can dự vào." Nói xong Tiêu bà bà cũng rời đi.

Đội Tiêu bà bà đi xa, ta mới cất giọng, gọi Khuy Nha đóng cửa lại: "Khuy Nha, người ra đóng cửa lại, ta muốn nghỉ ngơi, sẵn tiện dặn nhà bếp hôm nay nấu cho ta ít canh bổ."

Gần một khắc trôi qua, ta không thấy Khuy Nha làm theo lệnh, liền kì quái, nhìn sang Khuy Nha: "Khuy Nha!"

Khuy Nha hai chân mềm nhũn, mắt như sắp khóc, giọng run run mà hướng ta nói: "Đại... tiểu thư, nô tì... nô tì... " Chưa nói xong, Khuy Nha đã bật khóc ô ô.

Nếu ta không nhầm thì ngày thường lá gan của nha đầu này không lớn, đừng chuyện là sợ hãi, la ó, ô ô khóc ngay.

Thấy vậy, ta đành phải bước tới, vỗ vai Khuy Nha, rồi đặt nàng xuống ghế, dịu nhẹ mà dỗ dành, trông ta lúc này có giống với bảo mẫu hay không nhỉ?

Nhanh chóng ta lại liếc sang nhóm người của Thanh Mai, trừng mắt, tức giận ra lệnh: "Các người mau rút khỏi Tiêu phủ, bằng không kết cục sẽ tệ hơn cả Tứ muội!"

Nghe nhắc tới chủ nhân, bọn người này cực kì hoảng sợ, Tứ tiểu thư là cháu gái của Tiêu lão bà bà, con gái của Tiêu Thừa tướng, mà còn bị đối xử như thế, vậy hỏi thử bọn họ chỉ là một nhóm hạ nhân, không danh cũng chẳng phận sao dám phản kháng đây?

Rất nhanh, bọn người này đều chạy ra khỏi Tiêu phủ, từ đó về sau có thể sẽ không ai gặp lại họ!

Khuy Nha được ta dỗ cuối cùng cũng chịu nín khóc, sau đó thì lăn ra ngủ, còn ta thì phải sai người tới đưa nàng đi về phòng hạ nhân mà ngủ.

Mọi chuyện còn lại ta tự mình làm, rồi tiếp theo thì ta chính là leo lên giường mà nghỉ ngơi. Hôm nay cũng thật quá mệt mỏi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nữ chủ, là xuyên không mà tới!

Đã gần ba ngày sau khi ta xuyên tới nơi này.

Mọi chuyện diễn ra khá là tốt đẹp, không ai dám tới gây rối cùng ta kể từ khi chuyện của Tứ tiểu thư - Tiêu Khuynh Yên và bọn hạ nhân Thanh Mai kia!

Tiêu Khuynh Yên thì vẫn còn bị nhốt trong nhà kho, Tuyệt di nương tức mấu thân của Tiêu Khuynh Yên có tới cầu xin Tiêu bà bà thả Tiêu Khuynh Yên ra, nhưng hoàn toàn vô dụng, ngược lại mấu thân Tiêu Khuynh Yên còn bị phạt bầy hè, cấm túc hai tháng.

Tuyệt di nương nàng ta hiện đang cực kì tức giận, bao nhiêu đồ đạc trong phòng đều bị đập nát.

Con gái duy nhất bị nhốt vào nhà kho, không rõ sống chết, bản thân đi cầu tình liên bị phạt, nguy cơ sẽ mất đi cái thân phận 'Di nương'. Nếu nàng ta không tức giận quả thật là không thể được!

Còn về phần vị nữ chủ Tam tiểu thư của Tiêu phủ - Tiêu Khuynh Thành?

Nữ chủ hiện tại thì đã khỏi bệnh. Những người tới gây khó dễ với nàng cũng đã ít đi rất nhiều, còn không phải là do phát sinh chuyện của bọn hạ nhân cùng Tứ tiểu thư kia hay sao chứ?

Tuy nói thân phận của nàng vẫn như cũ, nhưng địa vị lại được nâng cao thêm một bậc, số người nịnh hót lại bất ngờ tăng lên.

Những vật dụng ở chỗ của nàng, bình thường cũ nát đều được Tiêu bà sai người đổi mới, nơi ở lúc trước là một cái biệt viện nhỏ nghèo nàn nằm cách xa khu nhà chính, bây giờ, đã được chuyển sang Linh Thanh viện. Linh Thanh viện tuy không quá lớn, nhưng ở nơi đây thật sự rất thoải mái.

Tiêu bà bà còn cấp thêm cho nàng năm, sáu người hầu, hai vị mama để hầu hạ, chăm sóc nàng, bà nói rằng không muốn nàng xảy ra chuyện gì bất trắc, tuy là không phải lời tận đáy lòng nhưng bà thật sự cũng chẳng mong đứa cháu này xảy ra chuyện, dù gì thì cũng đều là người trong Tiêu phủ, vẫn là nên đối đãi cho công bằng một chút, huống hồ Tiêu Mễ Á Lam đứa cháu bà yêu thương nhất đã đứng ra đòi công đạo cho hai chủ tớ nàng, dù gì thì tốt nhất vẫn là nên cho nàng một chút chỗ đứng trong Tiêu phủ.

Ở bên trong Linh Thanh viện lúc này chỉ có hai chủ tớ của Tiêu Khuynh Thành.

"Hoa nhi, lời người nói đều là sự thật?" Tiêu Khuynh Thành ngồi trên giường, kinh ngạc hỏi Linh Hoa.

Tiêu Khuynh Thành sau khi nghe Linh Hoa thuật lại mọi chuyện trong lúc nàng hôn mê thì liền giật mình, mà không dám tin vào đôi tai của bản thân nữa.

Sao chứ, chẳng phải Tiêu Mễ Á Lam vô cùng ghét nàng hay sao, mấy hôm trước chẳng phải còn tới đây nhục mạ nàng rồi sai mấy tên gia đinh đánh nàng một trận hay sao? Chẳng lẽ Tiêu Mễ Á Lam tính tình thay đổi rồi? Không thể nào, nhất định không thể nào!

"Vâng ạ!" Linh Hoa gật đầu, rồi vô cùng chắc chắn nói.

"Không thể nào..." Nhưng là, trên đời này chuyện gì cũng có khả năng xảy ra, nàng muốn không tin cũng không được!

"Linh Hoa, người ra ngoài trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút." Tiêu Khuynh Thành cất giọng ra lệnh.

Linh Hoa nhún người, hành lễ một cái, rồi liền xoay người bước ra khỏi Linh Thanh viện, trước khi đi còn không quên dặn dò Tiêu Khuynh Thành nên dưỡng sức, nghỉ ngơi cho tốt.

Từ lúc Tam tiểu thư tỉnh lại, người đã cư xử khá là kì lạ, tuy lúc tỉnh lại có dấu hiệu như bị mất trí, nhưng chỉ chưa tới một khắc sau liền nói là bản thân mình rất ổn, sau đó thì lại hỏi lúc hôn mê có chuyện gì xảy ra hay không, tiểu thư, người có thật là ổn hay không đây, người đừng có làm Linh Hoa lo lắng, người đã suýt chết một lần, may nhờ có Đại tiểu thư ra tay giúp đỡ mới không sao, người đừng có hù nê ti nữa, nê ti chỉ có một mình người để coi là người thân thôi. Linh Hoa từ nãy tới giờ hoảng sợ trong lòng, nhưng hiện tại thì cũng đã trấn tĩnh ít nhiều.

Tiêu Khuynh Thành ngồi trên giường, đầu trầm nghĩ, Đại tiểu thư của Tiêu gia - Tiêu Mễ Á Lam, tính tình bướng bỉnh, ngang ngạnh, vốn không coi ai ra gì mà lại vì Tiêu Khuynh Thành đứng ra đòi công đạo? Càng nghĩ nàng càng cảm thấy kì lạ, vô cùng mâu thuẫn, thật sự vô cùng mâu thuẫn.

Nàng tên thật là Khanh Lân Băng, một sát thủ giết người không chớp mắt, là con gái của một trùm mafia có tiếng tăm trong giới hắc đạo, trong một lần thực thi nhiệm vụ lại bị người ta hãm hại mà chết, sau đó lại may mắn có cơ hội xuyên không, sống thêm một lần nữa với thân phận là Tiêu Khuynh Thành, trước khi nàng xuyên qua rõ ràng là hai mươi ba tuổi, thế mà bây giờ trở thành nữ hài mười sáu tuổi, lại vô cùng nhu nhược, yếu ớt, luôn bị người khác đem làm trò cười, hề ai cảm thấy có chuyện gì không vui liền tới chỗ của Tiêu Khuynh Thành mà trút giận, Tiêu Mễ Á Lam cũng không ngoại lệ.

Vậy mà giờ đây lại nói Tiêu Mễ Á Lam ra tay giúp Tiêu Khuynh Thành nàng đòi lại công bằng, thử hỏi sao nàng dám tin?!?

Nhưng dù thế nào thì Tiêu Khuynh Thành thật cũng đã chết, nàng nhất định sẽ làm một Tiêu Thành mới, danh chính ngôn thuận mà đạp đổ những kẻ bắt nạt nàng khi trước. Từng bước lên ngôi ở vị trí thượng vị, tới lúc đó xem ai có thể ức hiếp nàng.

Tuy nói Tiêu Mễ Á Lam giúp nàng một lần, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sẽ bỏ qua chuyện cũ, người gián tiếp hại chết mẫu thân nàng, người cậy thế bức nàng, người hại nàng phải quỳ hơn ba ngày ba đêm dưới trời đông tuyết, chính là Tiêu Mễ Á Lam, nàng nhất nhất phải rửa thù từng người, từng người một, đó là vì nàng mà cũng là vì Tiêu Khuynh Thành đã chết!!!

Nàng vừa nghĩ xong, thì cảm thấy nhức đầu, nên đặt lưng xuống giường, nhắm mắt lại mà ngủ một giấc dài.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Khanh Lãnh Băng xuyên qua

Nửa canh giờ trước...

"Băng Băng, nguoi mau tiến tới, giết chết Taech đi, nếu không là chúng ta đều phải chết đó!" Tinh Nhuệ lên tiếng.

"Phải đó, nguoi đừng có do dự nữa, lão đại mà biết được ông có người con gái như nguoi hẳn là sẽ không còn mặt mũi!" Tinh Uyên phụ họa theo.

"Ta hiểu vậy... Nhưng mà..." Khanh Lãnh Băng thấp giọng đáp.

"Hắn là nguoi yêu của nguoi, điều này bọn ta đều biết. Nhưng bây giờ nguoi không giết hắn thì hắn sẽ giết nguoi, kẻ thù của nhau vốn là không thể cùng đường!" Ngưng một lúc Tinh Uyên lại lên tiếng: "Nếu nguoi không giết hắn, thì để ta!" Nói rồi, cô nhanh chóng di chuyển ra khỏi nơi ẩn náu, đưa cây súng lục trong tay lên, nhắm chàng trai tên Teach mà bắn.

Tiếng súng vang lên, nhưng thật bất ngờ Teach đã né được phát súng của Tinh Uyên cuối cùng Teach dùng một cây phi tiêu dài 3 cm phóng vào thái dương của cô, khiến cô thiệt mạng.

"Tinh Uyên!!!" Tinh Nhuệ là anh trai của Tinh Uyên, anh điên tiết mà hét lên, sau, chạy ra ngoài đỡ lấy thân thể của cô, nước mắt chảy dài trên nước má. Bất ngờ lại bị Teach đi tới gần không hay biết, dùng dao đâm vào đũng sau ót một cái chí mạng.

Khanh Lãnh Băng ức nghẹn uất ức tại cổ họng, khóc không thành lời. Hai anh em Tinh Nhuệ cùng Tinh Uyên không đơn thuần là cộng sự, mà họ còn là bạn tốt của cô, hôm nay, lại bị người cô yêu thương giết chết không nề tình.

"A Băng, nguoi cũng nên ra đây mà trùng phùng với hai người bạn cùng nguoi tới cừu tuyền đi!" Teach vừa cười vừa chậm chậm tiến lại gần chỗ của Khanh Lãnh Băng đang ẩn nấp.

"Tên khốn..." Khanh Lãnh Băng điên cuồng dùng súng nhắm vào nguoi Teach mà nổ, đáng tiếc là Teach đều né không thì là đều được chặn bởi những vật cản có tại nơi đây.

"A Băng, nguoi quả thật là rất ngốc nha, vốn biết rằng bản lãnh của nguoi không nhỏ nhưng thật không ngờ nguoi lại tự mình nộp mạng cho ta. Nhiệm vụ lần này của nguoi không thể thực thi tốt rồi a." Teach khẽ cong khóe miệng lên, nhìn Khanh Lãnh Băng nằng, đôi mắt y có chút gọi là ta nị.

Phải nhiệm vụ lần này của Khanh Lãnh Băng chính là giết chết Teach, nghe vậy nằng tức giận đáp: "Nguoi im đi, tên khốn!!!"

"Fufu, dù sao thì hôm nay cũng là ngày mà nguoi phải chết." Teach vừa nói, vừa cầm vài ba cây phi tiêu dài 4 cm, nhắm thẳng vào Khanh Lãnh Băng mà phóng, nằng vốn hiện đang yếu sức, nên không thể xoay sở kịp mà né hết các cây phi tiêu, hơn nữa những cây phi tiêu do Teach phóng ra đều nhắm vào yếu điểm của nằng.

Nằng xoay người, né được một cây phi tiêu, hai cây phi tiêu còn lại liền nhanh chóng nhắm vào cổ và ngực nằng mà bay tới, hai cây phi tiêu đều trúng mục tiêu của Teach là Khanh Lãnh Băng nằng.

Nằng dần dần ngã xuống đất, ánh mắt ngập hận thù khó lý giải mà nhìn Teach đang cười ha hả.

Nằng hận... Nằng hận Teach lừa gạt nằng, nằng hận Teach giết chết hai người bạn của nằng, nhưng là nằng không thể hận y khi y giết nằng, mọi lỗi đều là do nằng gây ra, nằng đáng phải gánh nhận nó.

Sau khi Teach hoàn thành xong nhiệm vụ, y liền bước ra khỏi ngôi nhà mà mình đã giết chết nằng. Vừa đi y vừa thâm trầm lấy đi động ra gọi cho Chi Kiên: "Boss, chuyện của Khanh Lãnh Băng đã xong, anh nhờ nguoi tới dọn dẹp đi, không nên để lâu."

"Teach, lần này thật sự làm khó cho cậu, nếu biết trước cậu cùng với Khanh Lãnh Băng kia là đóng tình nhân giả mà yêu thật thì..." Ở đầu dây bên kia Chi Kiên nói có vẻ khó xử.

Chi Kiên chưa kịp nói xong thì bị Teach cắt ngang: "Boss, cái này không trách anh, thôi em đập máy đây!" Teach nói xong liền tắt điện thoại, cất trở về chỗ cũ.

Sau khi Teach đập máy xong, liền chạy thật nhanh tới một 'Khu rừng Anh Túy', nơi này tràn ngập vô hạn kỷ niệm của y cùng nằng, y là thật sự rất yêu nằng, khóe mắt y đã sớm ửng đỏ, rất nhanh hai hàng nước mắt chảy ra.

Chi Kiên ngồi trên ghế, miệng nhoeo cười gian xảo: "Đã bước chân vào hắc đạo, thì vô luận là ai cũng phải giết, tình cảm vốn là thứ không cần thiết, Khanh Lãnh Băng là con mồi nguy hiểm nay lại chết dưới tay của Teach thì thật quá tốt, hahaha..."

Nằng khẽ nhẹ mở mắt, cảnh trí mơ hồ hiện ra, từng ngón tay động đậy.

Linh Hoa đứng bên cạnh chăm sóc cho chủ tử, thấy chủ tử có phản ứng liền vui mừng: "Tam tiểu thư, nguoi tỉnh rồi, thuốc của Từ y phu thật quá công dụng..."

Nằng nhú nhú mi một chút, Từ y phu? Người này nằng không quen! Tam tiểu thư? Người này nằng không biết! Tinh? Không phải nằng đã chết?!?!?!?!?

Nàng có cảm giác vô cùng kỳ lạ, sau đó nàng liền chậm chạp ngồi dậy. Đôi mắt nhìn sang nơi này, rồi đảo tới nơi kia, sau lại nhìn tới Linh Hoa mà cất giọng: "Nơi này là đâu? Người là kẻ nào?" Ngưng một chút, nàng nhìn tới chỗ gương đồng, cảm giác thấy khuôn này hoàn toàn không phải của bản thân, liền không nhận được, run run giọng: "Ta là ai... ?"

"T... Tam... Tiểu thư? Người bị sao vậy?" Linh Hoa trong lòng sửng sốt hỏi.

"Ta... " Đang định nói ra điều gì đó, nàng lại liền bị một khí lực khổng lồ chế lại, một cổ khí tức quái lạ khâm nhập vào đầu nàng.

Gần khoảng một khắc trôi đi, nàng như đã tiếp nhận được mọi thứ từ cổ khí tức ấy, và đã xác nhận được việc bản thân đã xuyên qua, thì liền lên tiếng: "Người là Linh Hoa?"

"A... Vâng... Người ổn rồi chứ?" Linh Hoa nghe chủ tử gọi tên mình liền hỗn độn vui mừng mà đáp.

"Ta ổn, chỉ là lúc tỉnh lại hơi có chút mơ hồ, người liền không cần lo lắng. Người thử nói xem, trong lúc ta hôn mê có chuyện gì xảy ra hay không?" Nàng nhẹ giọng hỏi. Dù sao thì nàng cũng nên tìm hiểu một chút về tình cảnh hiện tại. Hơn nữa lúc tỉnh lại nàng rõ ràng là nhận được những kí ức mà Tiêu Khuynh Thành bị ngược đãi, hành hạ, nơi ở chỉ có một cái biệt viện nghèo nàn, như thế nào lại ở trong một nơi hào môn sang trọng thế này?

Linh Hoa đem hết mọi chuyện từ chuyện Đại tiểu thư Tiêu Mỹ Á Lam giúp chủ tử mình lấy được thuốc, đến việc mời đại phu tới khám, rồi tới chuyện Đại tiểu thư trừng phạt nhóm người của Thanh Mai, tiếp đó là việc của Tiêu bà bà tức nội tổ mẫu của nàng chuyển các nàng tới Thanh Linh viện. Khi kể Linh Hoa rất hưng phấn.

Nhưng là, Linh Hoa càng kể nàng càng cảm thấy khó tin.

Quay trở về thực tại, thì lúc này nàng chính là đang ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Kỳ, Tiêu hai phủ cùng định hôn đính ước. (1)

Sáng sớm canh ba gà còn chưa kịp gáy, người trong Tiêu phủ đã tấp nập ra ra vào vào, chuẩn bị thức ăn, đồ uống, tất cả đều là mỹ thực nhân gian, Linh di nương tuy không phải là đương gia chủ mẫu nhưng đối với Tiêu phủ hết lòng trung thành, cách làm việc vô cùng tốt, nên được giao cho việc quản lí chi tiêu, hôm nay Tiêu bà bà giao mọi chuyện cho đích thân Linh di nương chủ trì, xem xét, các di nương khác tuy vô cùng tức giận nhưng vì đại sự mà ngậm ngùi cho qua.

Linh di nương này nói tốt thực không tốt, nói xấu cũng không đúng, chỉ có thể nói nàng là một kẻ rất thức thời, đầu óc có chút thông minh, nhanh nhẹn, nhưng lại chỉ biết đi theo vuốt miệng ngựa cho người khác.

Linh di nương xuất thân là nông nữ, sau, lại làm nha hoàn theo phục dịch Tiêu bà bà, Tiêu bà bà thấy nàng là người chăm chỉ, biết thời thế, đầu óc lại có chút khôn ngoan, liền đem nàng gả cho Tiêu Viễn Trình con trai trưởng tôn của bà, làm một cái di nương. Tuy không phải được cưới hỏi tử tế, thân phận lại không cao quý, nhưng nàng vẫn được vô vàn cưng chiều sủng nịch của Tiêu Viễn Trình.

Chưa đầy một năm nàng liền thụ thai, hạ sinh hài tử thứ nhất chính là nam tử, hài tử thứ hai thì là nữ tử, cả hai hài tử nàng hạ sinh đều là nam thanh nữ tú, tài sắc kinh người, nhờ vậy, nàng càng được Tiêu Viễn Trình yêu thương thêm nhiều. Tiêu bà bà đối với nàng phạm chút lỗi liền không bận tâm, tính toán, mỗi lần tới dịp lễ tết đều cấp do nàng phần quà đều hơn hẳn các di nương khác, nhờ vậy mà trong Tiêu phủ nàng coi như có chút địa vị.

Mọi chuyện đều chuẩn bị gần xong, khi đó cũng tới khoảng canh năm, trời dần sáng, ánh bình minh hé lộ, mặt trời chậm chậm nhô lên.

Tất cả các vị tiểu thư, di nương, cùng các thiếu gia trong Tiêu phủ đều đang chuẩn bị chỉnh chu trang phục cùng tóc tai của mình, hôm nay là ngày tiếp đại khách, nếu may mắn, mỗi người trong số họ đều có thể vươ cao tới tận mây xanh.

Trừ bỏ Tam tiểu thư - Tiêu Khuynh vẫn đang o o ngáy ngủ và Địch trưởng nữ Đại tiểu thư - Tiêu Mỹ Á Lam hiện đang 'Đánh cờ cùng Diêm vương' trong mộng ra, thì tất cả mọi người còn lại trong Tiêu phủ đều háo hức chuẩn bị thật tốt.

Cư Hoa viện...

"Đại tiểu thư, người mau thức dậy đi, hôm nay trong phủ nghênh tiếp khách, nếu thiếu người liền không thể được..." Khuy Nha chán nản gọi ta thức dậy, đây không phải lần đầu nàng cảm thấy chán nản như vậy, "Đại tiểu thư nếu người không dậy thì liền treo cổ tự vẫn chết cho người xem" Đây cũng không phải lần đầu nàng hù dọa ta. Bởi, chuyện này đều tiếp diễn hằng ngày từ khi ta xuyên vào Tiêu Mỹ Á Lam, mọi chuyện diễn ra đã gần một tháng.

Một tháng qua bên nữ chủ không có động tĩnh gì, vậy nên nơi này của ta liền cũng an bình bất động.

"Được, người ngày nào cũng hù dọa ta như vậy, vui lắm sao, ta đây là được..." , Ta chậm chạp ngồi dậy, ánh mắt tùy khuất nhìn Khuy Nha.

Đối với nàng, ta rất tin tưởng, nàng tuy là phận nha hoàn, nhưng là một lòng trung thành, không giống những kẻ khác, trong tiểu thuyết hay thực tại bây giờ đều là cùng một tính cách.

"Nếu người chịu dậy, thì nó thì cũng không làm như vậy a.", Đạo này Khuy Nha thực là có chút thay đổi, có lẽ là chủ nào tởn nẩy đây mà, nàng theo ta gần một tháng tính cách có chút thay đổi, gan to hơn một chút, đầu óc lại linh hoạt thêm một bậc, mấy ngày trở lại đây lại còn biết 'móc hòng' ta.

Sau một hồi rửa mặt, trang điểm vận y phục, thì cũng hơn một canh giờ, những bộ đồ cổ trang vừa nhìn vô cùng xinh đẹp, nhưng khi vận vào rồi thì mới hiểu được nỗi khổ của người vận nó, chưa tính đến đầu tóc, để búi, cài trâm, hoặc làm hoa hòe đủ kiểu không thôi cũng mất một khoảng thời gian lớn, rồi tới trang điểm, để làm cho khuôn mặt tươi đẹp thì không rõ là mất bao nhiêu thời gian, thân phận càng cao, thì càng mất thời gian trang điểm càng lâu, ta bây giờ là Tiêu Mễ Á Lam nên thân phận cũng có thể nói là cao quý, vì vậy nên mỗi lần vận y trang, cũng chỉnh chu khuôn mặt đều là vô tận cực nhọc.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Kỳ, Tiêu hai phủ cùng định hôn đính ước. (2)

Ta đang cùng Khuy Nha trên đường tới đại sảnh, Khuy Nha liền mở miệng hỏi: "Tiểu thư, lần đó người tại sao lại giúp Tam tiểu thư?"

"Khuy Nha, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Ta giúp nàng một lần ắt lần sau nàng sẽ giúp lại ta, nàng có ân sẽ báo ân, có thù tất sẽ trả thù gấp bội, ta giúp nàng chính là tự giúp lấy bản thân."

Ta nhàn nhạt đáp. Kết cục của Tiêu Mễ Á Lam trong tiểu thuyết ta còn lạ gì? Nếu ta ra tay giúp đỡ Tiêu Khuy Nha Thành một lần hần lần sau nàng sẽ tha cho ta, nàng kiếp trước là làm trong hắc bang, tài giỏi có thừa, muốn bóp ta chết lúc nào mà không được, hơn thế nữa là nam phụ cùng nam chính suốt ngày bảo hộ nàng, ta như thế nào đâu lại, vậy nên chỉ có thể có con đường chết là chắc. Giúp nàng vừa có thể ra uy cho bản thân, vừa có thể khẳng định mình, lại vừa có thể bảo toàn một mạng nhỏ, như thế cũng thật có lợi cho ta.

Khuy Nha hướng ta nhìn với ánh mắt mập mờ khó hiểu, chủ tử của nàng càng lúc càng kỳ lạ, chủ tử từ từ khi nào mà lại hiểu rõ Tam tiểu thư như thế. Tam tiểu thư chẳng phải là một người nhu nhược, mềm yếu hay sao? Như thế nào lại có thể báo thù đây?!? Xem ra là chủ tử suy nghĩ nhiều quá rồi!

Ta cùng Khuy Nha bước vào đại sảnh, rồi đi tới chỗ mình mà an tọa, Khuy Nha rút giúp ta một tách trà 'Hoa Vụ', rồi vòng ra đứng ở phía sau.

Gần một khắc trôi qua nhanh chóng, mọi người trong Tiêu phủ hầu như góp mặt đầy đủ. Tiêu bà bà ngồi ở vị trí chủ vị mặt có chút lạnh nhạt, cùng nghiêm nghị nhìn ra phía ngoài đại sảnh.

Khách quý của Tiêu phủ rốt cục là người nào mà khiến Tiêu bà bà lại mang vẻ mặt kia đây, trong lòng ta hiếu kỳ dâng lên.

Hay là tới đoạn mà Kỳ phủ cùng Tiêu phủ định hôn ước? Nếu vậy thì Tiêu bà bà sẽ làm gì đây? Bị kịch của Tiêu Mễ Á Lam trong tiểu thuyết sẽ lặp lại một nữa, và người hứng chịu sẽ là ta sao? Hay là ta quá lo xa rồi, không thể nào có chuyện đó được. Nhưng mà tính kĩ lại thì, mốc thời gian mà Kỳ phủ xuất hiện cũng không mấy sai lệch với bây giờ là mấy. Ta trong lòng có phần bất an mà trộm nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Kỳ, Tiêu hai phủ cùng định hôn đính ước. (3)

"Kỳ phủ tới." Tiếng kêu của nha hoàn Y Thi từ ngoài truyền vào cắt đoạn suy nghĩ của ta .

Khẽ nhìn ra sân, phía trước là Y Thi vận y phục nha hoàn màu lam, tóc vấn lên đơn giản , theo sau là một đoàn người ăn vận sang trọng đang dần bước vào .

Tiêu bà bà bước xuống khỏi ghế chủ tọa, rồi tung cước bộ , đi tới gần người của Kỳ phủ .

Tiêu bà bà nhẹ mỉm cười , nói vài câu theo lễ , sau lại phân phó nha hoàn Xuân Tỳ mời nhóm người của Kỳ phủ an tọa vào vị trí của mình . Rồi bảo hai nha hoàn Xuân Tỳ cùng Y Thi mang trà mời khách . Tiếp theo , Tiêu bà bà lại trở về vị trí chủ tọa của mình mà đặt thí thí ngồi xuống , khuôn mặt giãn ra hơn lúc này , miệng vẫn giữ nguyên nụ cười nhẹ nhàng , dịu dịu .

Mùi hương của trà 'Hoa Vực' tỏa ra cả đại sảnh rồi lan rộng tới sân Tiêu phủ, hương thơm ngọt ngào, dịu ngọt xen lẫn vào không khí, khiến do cả nhóm người của Kỳ phủ phải tấm tắc khen.

Người mở miệng khen ngợi đầu tiên chính là Kỳ Hạo Phong, hẳn nguyên là Nhị thiếu gia của Kỳ phủ.

Nghe thấy lời khen của Kỳ Hạo Phong, Kỳ phu nhân tức mầu thân của hắn liền cười cười, rồi lại khen khen hương vị của 'Hoa Vực' trà. Tiếp đó thì bọn người trong Kỳ phủ cũng đều nếm thử vị của trà, rồi lại tiếp tục là ngợi khen.

Tiêu bà bà cùng Tiêu Viễn Trinh cùng lấy đó làm hãnh diện. Cả hai ý cười trên mặt đều không hề giảm.

Mấy vị di nương cùng nhi tử của họ cũng phụ họa theo, nhiều vị tiểu thư còn bạo gan liếc mắt đưa tình cùng các vị thiếu gia của Kỳ phủ.

Nhưng là, những điều này đều lọt vào tầm mắt của ta cùng Tiêu bà bà. Tiêu Viễn Trinh thì bận rộn tiếp chuyện với Kỳ Bộ Thượng Thư Đại nhân, Kỳ Khanh Phong, chủ nhân của Kỳ phủ.

Mấy vị di nương tranh nhau tiếp chuyện cùng Kỳ phu nhân, Kỳ thị Phiến Nghiên, chủ nhân thứ hai của Kỳ phủ và vài vị di nương khác trong Kỳ phủ.

Mục đích chính là mong người của Kỳ phủ vừa mất nhi tử của mình, rồi cho nhi tử của họ có một cơ hội để được bước chân vào Kỳ phủ làm thê, thiếp của nam tử, làm vợ trượng phu của nữ tử họ.

Bất luận có là thứ nam, thứ nữ thì cũng đều có lợi cả. Nhi tử của họ đều là thanh tú, tài vẹn sắc toàn, nay bước chân vào Kỳ phủ hẳn là một bước lên mây, không chỉ nhi tử họ mà họ cũng được 'thơm' lây, địa vị chắc chắn sẽ vùn vụt mà tăng, gà con biến thành phượng hoàng, ai lại không thích đây?

Ta đảo mắt, chậm chậm đánh giá từng người trong Tiêu phủ Kỳ phủ.

Cả đại sảnh tràn ngập giọng nói, và tiếng cười. Bỗng, hai nữ hài tử bước vào, cả đại sảnh phút chốc lại im lìm lắng đọng.

Nữ hài tử bước vào đại sảnh trước nhất, nhẹ nhàng nhún người hành đại lễ với người đang ngồi vị trí chủ tọa, Tiêu Viễn Trinh, cùng các vị di nương trong Tiêu phủ. Nữ hài tử này được Linh Hoa thông báo cộng từ xa đã quan sát một chút, vì vậy cũng biết được một ít tình hình hiện tại, nên liền quay sang nhóm người Kỳ phủ mà hành lễ. Sau khi hành lễ xong thì nữ hài tử đứng thẳng người, đầu nhẹ cúi xuống, bộ thể như đang chờ người ban tọa mới dám ngồi, nhìn trông là một nữ hài tử vô cùng hiểu rõ lễ nghi.

Phía sau nữ hài tử, chính là nha hoàn Linh Hoa cũng nhẹ nhàng thi lễ.

Nhịp nhàng, chậm chậm đưa mắt sang nhìn nữ hài đang đứng, rồi lại nhìn tới Linh Hoa. Vậy, nữ hài này đích thị chính là Tiêu Khuynh Thành, Tam tiểu thư của Tiêu phủ! Nghĩ tới đây, ta liền hạ mi, tay nâng tách trà trên bàn mà nhắm nhĩ nhấp một ngụm.

Ta từng đọc qua tiểu thuyết, nên đối với Tiêu Khuynh Thành cũng có vài phần hiểu biết, nhưng là, khi xuyên tới đây ta vẫn chưa có cơ hội cùng nàng gặp mặt, nên dung mạo thể nào thì không rõ, chỉ biết một phần qua tiểu thuyết rằng nàng là một nữ hài có dung mạo tuyệt mỹ, bây giờ nhìn thấy, quả thật là không hề sai lệch nha.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kỳ, Tiêu hai phủ cùng định hôn đính ước. (4)

Tiêu bà bà khẽ nhú mày, rồi cất giọng, "Khuynh Thành, người như thế nào bây giờ mới đến?"

"Nội tổ mẫu, Tam tỷ bệnh nặng vừa mới khỏi, nên tới muộn thì không nên so đo, câu nệ lễ tiết nhiều làm gì ạ."

Ta nhàn nhạt hướng nhìn người vừa mới lên tiếng. Người này thân vận hồng y, tóc vấn cao, đầu cài trâm ngọc bích, khuôn mặt xinh đẹp, đôi môi nhỏ nhắn mọng nước, đôi mắt vừa vặn rất hút hồn, làn da trắng nõn lại càng tôn vinh thêm một phần nhan sắc, giọng nói thanh thúy, trầm ấm người nghe, trông toàn diện, quả rất sinh động. Người này còn ai ngoài Lục tiểu thư của Tiêu phủ, Tiêu Hồng Ân Nhu!

Tiêu Hồng Ân Nhu này, thường ngày cũng không thấy đối với Tiêu Khuynh Thành tốt đẹp là bao, vậy mà từ khi Tiêu Khuynh Thành được chuyển dời sang Linh Hoa viện, nàng liền quay sang 'làm tí muội tốt' với Tiêu Khuynh Thành. Suy cho cùng nàng là người rất giống Linh di nương, mầu thân của nàng. Cái này chuẩn xác gọi là 'Mẹ nào con nấy'!

Tiêu Khuynh Thành khi nghe thấy Tiêu Hồng Ân Nhu cầu tình giúp, cũng không mấy ngạc nhiên. Nàng tuy mới gặp qua Tiêu Hồng Ân Nhu một vài lần, nhưng cũng hiểu khá rõ tính cách của nàng ta, nàng ta không có điểm gì tốt ngoài nhan sắc cùng tính cách thuận theo thời thế, thời thế xoay nàng ta cũng chuyển dời không nhỏ.

Bây giờ, nàng có thân phận cao hơn trước, nàng ta liền sang 'cầu hòa' ngay. Gặp mặt vài ba lần, nàng coi như cũng không phòng bị nàng ta quá nhiều

, ngược lại, nàng còn nghĩ rằng cần phải lợi dụng nàng ta một chút để khiến cho Tiêu Mễ Á Lam thêm thán . Bởi , nàng ta cùng Tiêu Mễ Á Lam cũng tính là thân thiết . Sẵn tiện như vậy , đập đổ nàng ta luôn thể , xem như vậy mà , một mũi tên trúng liền hai con nhạn , một cú cút mà đập đổ được hai người , công cuộc báo thù hẳn rất thành công . Nhưng bất quá , đó là tương lai !

"Ân Nhu , người có lòng tốt như vậy , ta thấy rất vui mừng . Nhưng là , chỗ này người cũng không cần nói quá nhiều . Điều gì nên nói , người cũng không cần phải nói , không nên nói , lại càng đừng mở miệng , ta vẫn là hiểu rõ bản thân làm gì . Huống hồ , nơi này còn đang tiếp khách . Ta không nói , phụ thân người không nói , Đại tỷ người lại càng không nói , người càng không thể nói ! "

Tiêu bà bà liếc nhìn Tiêu Hồng Ân Nhu , có chút không vui nói . Bà rất muốn gia quyền thâm tình , nhưng , thâm tình kiêu giả tạo , bà thực chẳng cần .

Từng đứa cháu , tuy bà không thể chăm nom tất cả , nhưng bà đã tận mắt nhìn chúng lớn , bà sao lại không hiểu rõ từng đứa đây ? Tiêu Hồng Ân Nhu , như thế nào , ra sao bà đều biết rõ , tính cách nàng giống mẫu thân , bà vừa nhìn một vài lần đã biết . Gia đầu , tranh quyền , diễn kịch , khẩu phật tâm xà , bà đều trải qua , lý nào tâm cơ của đứa cháu gái này bà lại không biết hay sao ?

Dù vậy , theo lý mà nói , bà là người tối cao tại Tiêu phủ , bà vẫn còn chưa nói , thì thứ nữ như Ân Nhu không thể lên tiếng . Tiêu Viễn Trình , là trưởng tôn của bà , cũng không cất giọng nói gì , Ân Nhu lại càng không được nói . Tiêu Mễ Á Lam , là đích trưởng nữ , cũng chưa mở lời , Ân Nhu nàng nhất nhất lại càng thêm không thể nói !

Dẫu sao , thì là bà nuông chiều , bỏ qua sai phạm cho đứa cháu này vẫn không thể được , vì bà hiểu rằng , nếu cưng chiều đứa cháu này một chút thì cũng đủ làm nó hưng phấn , mà cáo dựa oai hùm , ra uy không đúng lúc , đúng nơi . Hôm nay , rất nên nhắc nhở một chút , tiện thể lên tiếng nhắc nhở cho từng người tại Tiêu phủ được rõ , bà mới là chủ nhân Tiêu phủ !

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Kỳ, Tiêu hai phủ cùng định hôn đính ước. (5)

Nghe Tiêu bà bà nói vậy , Tiêu Hồng Ân Nhu liền im lặng , khẽ cúi đầu xuống , bàn tay trong tay áo nhẹ nhàng nắm thành quyền .

Linh di nương thấy tình thế như vậy , cũng chỉ lên nhìn con gái mình một cái rồi đảo mắt sang nơi khác .

" Bẩm nội tổ mẫu , như Lục muội vừa nói , con là bệnh nặng mới khỏi , liền đi trễ , mong người kè lớn bỏ qua cho kẻ nhỏ , kẻ nhỏ không hiểu chuyện nên mới sinh ra có sự này . "

Lời Tiêu Khuynh Thành nói ra , ý tứ vô cùng rõ ràng , những người hiện diện tại đây liền tức thì hiểu ngay . Tiêu Khuynh Thành là mong Tiêu bà bà chuyện lớn hóa nhỏ , chuyện nhỏ hóa không , nàng lại còn lấy ý tứ rằng Tiêu bà bà là kẻ lớn vốn không nên tranh chấp cùng nàng .

Mọi người hiểu , Tiêu bà bà cùng ta lý nào lại không rõ ?

Tiêu bà bà nghe vậy cũng không đổi co cùng Tiêu Khuynh Thành , bà phát tay rồi bảo nàng vào chỗ của mình ngồi xuống , trong lòng cũng chỉ hừ một cái , nét mặt vẫn là tươi cười không giảm .

Còn ta trong lòng lại thầm cười lạnh , nữ chủ dần ra oai , cơ hội sống sót thật không nhiều .

Tiêu Khuynh Thành nhún người một cái rồi đi chuyên tới vị trí của mình , trên đường đi nàng có đi ngang qua Kỳ Hạo Phong , mùi hương trên người nàng vừa nhẹ vừa thơm , thoáng chốc Kỳ Hạo Phong liền ngửi được mùi hương đó cùng với mùi hương của Hoa Vụ trà không mấy là khác biệt . Bất quá , hẳn cũng nhìn nàng một chút rồi lại thôi .

" Được rồi , hôm nay Tiêu bà bà mời Kỳ phủ chúng ta tới ắt là có chuyện gì , phải không ? " , Kỳ Khanh Phong lên tiếng hướng Tiêu bà bà hỏi .

" Kỳ Bộ Thương Thư nói không sai . " Tiêu bà bà cười đáp , " Người xưa từng nói ' Trai lớn dựng vợ , gái lớn gả chồng ' Nay ta cho cho mời Kỳ phủ tới chính là vì chuyện này . "

Tiêu bà bà nói xong , cả đoàn người của Kỳ phủ cũng không qua kinh ngạc , họ đương nhiên lường trước được chuyện này rồi . Còn những người của Tiêu phủ , ai nấy cũng mừng thầm trong lòng , hiển nhiên là trừ ta và nữ chủ ra rồi !

Kỳ Khanh Phong vô cùng cao hứng nói , " Ra là vậy , nếu là chuyện này ta liền vui vẻ đồng ý , các nhi tử của ta đều tới tuổi trưởng thành , chỉ tiếc rằng chưa tìm được nhà nào thích hợp , hôm nay , Tiêu bà bà mở miệng nói chuyện này , ta liền vui vẻ hợp tác , tìm một đối tượng tốt mà thành duyên cho đôi lứa . "

" Vậy chúng ta cứ quyết định như vậy đi . Trong thời gian này vẫn nên để bọn trẻ tự do tìm hiểu đối phương , nếu thích hợp thì người lớn chúng ta liền tác thành cho chúng toại nguyện . " , Tiêu Viễn Trình cũng vui vẻ cất giọng .

Mọi chuyện coi như đã định xong , chỉ chờ tìm hiểu nhau nữa liền thành vợ thành chồng . Rất nhanh thôi, nữ chủ cùng nam chủ sẽ là uyên ương định sẵn, Kỳ phủ cùng Tiêu phủ hợp thành một.

Tiếp đó, không khí lại trở nên náo nhiệt, ai ai cũng vui vẻ cười nói. Riêng ta, thì trong lòng chán nản vô cùng, nghĩ ngợi lung tung về tương lai hắc ám.

Sau khi tiếp chuyện xong , Tiêu bà bà liền lên tiếng mời Kỳ phủ nán lại dùng cơm, ở lại một đêm rồi sáng mai mới rời đi .

Thiết nghĩ chuyện này cũng không ảnh hưởng gì , Kỳ phủ liền chấp thuận ngay .

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trong đêm luôn có nhiều biến cố (1)

Sau khi Tiêu, Kỳ hai phủ cùng dùng cơm xong, thì chỉ còn vài vị trưởng bối ở lại hàn huyên đôi điều, sau, cũng trở về phòng mà nghỉ ngơi. Đương nhiên, là trừ một vài người!

Các vị di nương, tiểu thư cùng thiếu gia đều trở về phòng trước nhất, trong bụng đều tâm cơ khó lường sâu xa mà suy nghĩ, hẳn là đều cùng một ý nghĩ đi! Còn có thể nghĩ gì ngoài việc 'lấy lòng' người của Kỳ phủ đây?

-Cư Hoa viên-

"Tiểu thư, người thấy các vị thiếu gia của Kỳ phủ thế nào? Có phải hay không là có chút động tâm a?", Khuy Nha choàng lên người ta một chiếc áo choàng mỏng bằng tơ lụa thượng hạng, có màu lam được thêu hoa văn tinh tế.

"Động tâm? Người động tâm không phải ta, mà là người thi đúng hơn.", Ta đứng gần khóm hoa Cát Cân Tử cười nhẹ, rồi lên tiếng.

"Nô tì làm sao lại động tâm? Cho dù là có thi lý nào các vị thiếu gia đó chịu để mắt đến nô tì đây?", Phải, nàng là phận thấp hèn, sao lại xứng với danh hôn hào phú!?!?!"

Nghe nàng nói, ta liền hiểu ngay, "Ngốc, người không phải không xứng với họ, mà là họ không thể xứng với người!", Ta nhàn nhạt nói, coi như là an ủi nàng đi.

Nàng có chút ngượng ngùng, nên liền cúi mặt xuống, mi mắt cũng thuận thế mà hạ xuống.

Thấy vậy, ta cũng không nghĩ nàng nên nán lại đây thêm lâu, "Người trở về nghỉ ngơi, có việc ta sẽ gọi, hiện tại, ta muốn yên tĩnh một lúc."

"Vậy, nô tì lui trước..." Nàng nhún người thi lễ, rồi xoay người trở về phòng của nha hoàn.

Tại Cư Hoa viên này, chỉ còn mình ta cùng trăm loài hoa, và cây cảnh xanh, hồng, đỏ nhiều màu vô tận, đôi lúc, có vài con bướm màu sắc rực rỡ bay ngang qua, sau đó rồi cũng bay đi không còn tung tích.

-Tĩnh Đế quốc - Đàn Hương Các-

"Không ổn, không ổn, Các chủ vạ lần không hay rồi a!!!!!" Huyền Tĩnh gấp rút nói, một thân vừa chạy, một miệng vừa hô, trông, thực kinh hãi.

"Chuyện gì xảy ra?" Đàn Hương Các chủ thứ mười ba, An Diễm Diễm cất giọng hỏi.

"Chủ thượng... Chủ thượng ngài ấy,... Ngài ấy..." Huyền Tĩnh thở hồng hộc, nói không đứt quãng vô cùng không rõ ràng câu từ.

"Chủ thượng ra sao? Ngài ấy thế nào a?" An Diễm Diễm khi này còn bình tĩnh vô độ, ấy mà giờ lại bộ dáng gấp rút không kém Huyền Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trong đêm luôn có nhiều biến cố (2)

"Ngài ấy , ngài ấy đã phá vỡ ' Hàn Băng Mãn Nguyệt ' rồi ! " , Huyền Tĩnh mở miệng nói .

An Diễm Diễm nghe vậy, tâm liền ổn định lại, "Người thiết là, Chủ thượng phá vỡ 'Hàn Băng Mãn Nguyệt' (Tàng băng lạnh có hình trăng tròn) là chuyện tốt, người như thế nào lại làm quá lên như thế, thật là."

"Nhưng mà, ..." Ngưng một lúc Huyền Tĩnh lại nói tiếp, "Ngài ấy muốn gặp Đồng Y tiểu thư ...."

"Cái gì? An Diễm Diễm có chút bức xúc liền lớn tiếng hô, tay hạ xuống bàn tạo thành tiếng động 'Bốp' rất lớn, khuôn mặt tuy điềm tĩnh nhưng bên trong lại vô cùng tức giận, "Đồng Y? Đồng Y, nàng vốn đã biến mất gần ba năm, tại sao ai cũng đều nhắc tới nàng trước mặt ta chứ?"

An Diễm Diễm cùng Đồng Y khi trước là tỷ muội cùng môn, nhưng sau cùng lại vì một người mà tranh chấp, làm tình cảm tỷ muội rạn nứt không ít. Người đàn ông mà họ yêu chính là Tĩnh Nguyệt, hẳn chính là Chủ thượng của Đan Hương các, nhưng vì yêu thích Đồng Y mà chịu phải chịu giam giữ tại 'Hàn Băng Mãn Nguyệt'.

Khi đó biết được chuyện, An Diễm Diễm vô cùng ghen tức, cũng vì vậy mà nàng đã đuổi Đồng Y ra khỏi Đan Hương các, tỷ tỷ của Đồng Y tức Đồng Ngạc cũng vì chuyện đó mà đưa Đồng Y trở về Tĩnh Sơn Cốc.

Từ đó, Tĩnh Sơn Cốc bị Đồng Ngạc dùng 'Vụ Lâm' che khuất mắt người, rất ít người biết tới, cho dù biết cũng chẳng ai dám tới nơi đó, bởi, những kẻ tới đó đều đã phần là chỉ có con đường chết!

Đồng Y không rõ tung tích, những kẻ yêu thích nàng đều ráo riết tìm kiếm. Nhưng nhiều lần như vậy, cũng đều là phí công vô ích.

Nhiều năm như vậy, An Diễm Diễm vẫn chưa được nghe nhắc tới cái tên 'Đồng Y', đã không nghe thì thôi, khi nghe rồi, phần nộ chôn giấu trong lòng lại nổi lên.

Nay, Tĩnh Nguyệt vừa mới thoát ra khỏi 'Hàn Băng Mãn Nguyệt' lại liền nhắc tới hai từ 'Đồng Y', hẳn không biết người luôn quan tâm tới hẳn là An Diễm Diễm nàng, hẳn không biết người chăm sóc hẳn luôn là nàng, hẳn không biết khi hẳn vừa thoát ra đã nhắc tới Đồng Y là hạ nhục nàng, hẳn biết như vậy là làm nàng vô cùng đau lòng hay sao? Hẳn như vậy, cũng quá vô tâm vô tư rồi! Bất quá, điểm này nàng cũng thích! Người xưa có câu 'Khi yêu thì yêu cả đường đi lối về', quả thật không sai, nàng yêu hẳn, yêu hẳn đến điên rồi!!

"Các chủ, người không cần tức giận a ....", Huyền Tĩnh lo lắng khuyên chủ tử An Diễm Diễm của mình. Huyền Tĩnh là nha hoàn theo hầu An Diễm Diễm từ lúc nàng chưa là Các chủ của Đan Hương các, nên chuyện kia Huyền Tĩnh hiểu rõ nhất, hơn nữa Huyền Tĩnh theo hầu hạ nàng lâu như vậy, tính khí của nàng Huyền Tĩnh liền hiểu rõ.

An Diễm Diễm nhìn Huyền Tĩnh một cái rồi, nét mặt bỗng nhiên mang ý cười có chút gian tà, rồi thuận tay rót một tách trà, sau khi uống một ngụm mới mở lời, "Ta tức giận khi nào, là người tự mình suy diễn, hừ."

Huyền Tĩnh tuy có chút ít ngạc nhiên, nhưng cũng liền mở miệng ngay, "A, là Tĩnh nhi nói càn rỡ, đều là Tĩnh nhi nói sai, xin các chủ niệm tình cho qua a."

"Ha, hôm nay là ngày vui, hà có gì lại trách phạt người!" Nàng không nhìn Huyền Tĩnh một cái, mà đứng dậy, bước một mạch ra khỏi cửa tắm phòng của mình, sau đó như nhớ ra cái gì đó liền nói vọng lại, "Ta tới chỗ của Tĩnh Nguyệt. Người mau đi sai người chuẩn bị hội tiệc, nhớ gọi thiệp mời cho những bằng hữu khác, nói là nhân ngày Chủ thượng thoát ra khỏi 'Hàn Băng Mãn Nguyệt', nên muốn mời mọi người tới dự tiệc chúc mừng. Ba ngày sau, nhất định phải có một buổi tiệc hoành hào, nhớ đấy!"

"Vâng, nô tì nhớ rõ!" Huyền Tĩnh ôm quyền nói, sau đó liền rời đi để chuẩn bị hội tiệc chúc mừng mà chủ tử đã ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Trong đêm luôn có nhiều biến cố (3)

- Hoàng Bắc quốc, Long Hi triều, Tiêu phủ -

Cùng thời điểm Huyền Tĩnh vào thông báo cho Các chủ Đan Hương các việc Chủ thượng đã phá vỡ 'Hàn Băng Mãn Nguyệt', tại Linh Hoa viện ....

"Tam tiểu thư, trời đã khuya, người không muốn đi nghỉ hay sao?", Linh Hoa mở giọng khuyên trong đó có chút lo ngại cho Tiêu Khuynh Thành.

"Người nghỉ ngơi trước, ta muốn ngắm phong cảnh một chút.", Tiêu Khuynh Thành ngồi trên ghế đầu, mắt hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng có chút mê man.

Vậy, nô tì sẽ ở bên ngoài canh cửa, người cần gì cứ gọi nô tì.", Linh Hoa nói, giọng điệu có chút chán nản. Từ lúc Tam tiểu thư tỉnh dậy, người như một người khác, không giống với trước nhu nhược yếu đuối, không có chủ kiến nhất định, mà lại trở thành người lạnh lùng, kiên cường, nàng cảm thấy rất vui mừng cho tiểu thư, nhưng bất quá, chuyện vui chẳng tới được bao lâu, tiểu thư tuy mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, nhưng càng ngày nàng lại càng

có cảm giác xa cách với tiểu thư , không giống với lúc trước , thực không biết nên làm sao a !!?!?

" Không cần đâu , người cứ trở về nghỉ ngơi đi , khi cần ta sẽ gọi . " , Tiêu Khuynh Thành vẫn chung thủy nhìn ra ngoài cửa sổ , nhàn nhạt lên tiếng .

Linh Hoa chỉ là phận nha hoàn , nên đành phải nghe theo lời của chủ tử mình , "Vậy nô tì trở về nghỉ ngơi trước , khi có việc người chỉ cần gọi , nô tì sẽ tới ngay ..... "

Đội Linh Hoa đi khuất , Tiêu Khuynh Thành liền đứng dậy , tung cước bộ ra khỏi tẩm phòng .

Linh Hoa viện không lớn , nhưng cũng đủ để có một cái hoa viên thu nhỏ . Tuy không phải các loại cây cảnh , hoa hộc trân quý gì , nhưng mà đều vô cùng xinh đẹp . Quả nhiên là đồ của Tiêu phủ , dù là cái nhỏ nhất , xấu nhất , cũng là thứ mà những người dân bình thường không thể có được !

Tiêu Khuynh Thành phi thân lên cái cây cổ thụ cao to , cây cổ thụ này nằm cách tẩm phòng nàng chừng mấy mươi bước , nên đi tới rất nhanh , nàng bây giờ là Tiêu Khuynh Thành nhưng ký ức của Khanh Lãnh Băng vẫn chưa hề xao lãng , việc phi thân lên cây là bình thường trong bình thường .

Tiêu Khuynh Thành đứng trên một cành cây khá lớn , ánh mắt đảo nhìn xung quanh , hầu hết mọi người đều trở về phòng nghỉ ngơi cả , nên không gian cũng trở nên tĩnh mịch hơn .

Hôm nay không phải rằm , cũng chẳng phải ngày có trăng , nên liền không thể mượn ánh sáng của trăng mà xem xét tình hình bên dưới , dẫu sao thì bên dưới cũng chẳng có gì đáng để xem xét .

Cư Hoa viên cách Linh Hoa viện một khoảng cách khá xa , nên với mắt thường như nàng thì không thể nhìn rõ nơi đó , chỉ biết rằng nơi đó đèn còn chưa tắt , nên nàng đưa ra kết luận mà ai cũng có thể đoán ra , đó là Tiêu Mễ Á Lam vẫn còn thức !

" Cô nương , trèo cao vô cùng nguy hiểm , thỉnh mau trèo xuống ! " , Giọng nam từ từ bên dưới truyền tới tai nàng , đôi mắt nàng khẽ nhìn xuống phía dưới .

Nam tử này chính là Kỳ Hạo Phong , người của Kỳ phủ , nhưng là nàng không biết hắn !

" Người là kẻ nào , đêm hôm sao lại chạy tới Linh Hoa viện , gây rối nữ tử nhà lành . " , Khi nàng tới đại sảnh , vốn căn bản là không để ý tới Kỳ Hạo Phong , hơn nữa đêm khuya thế này , đến ánh sáng cũng chỉ lơ mờ , nên đương nhiên không thể thấy rõ mặt của đối phương , nàng lại càng không biết hắn là kẻ nào ?

" Tại hạ họ Kỳ , tên gọi Hạo Phong . " Kỳ Hạo Phong cũng không lo ngại khi nói ra tên thật của mình , dù sao thì ở Tiêu phủ canh phòng cẩn mật , làm sao lại có kẻ muốn ám sát hắn lọt vào , hơn nữa người trước mặt hắn là tiểu thư của Tiêu phủ , lại càng không có khả năng ám sát hắn !

" Kỳ Hạo Phong ? Ta không biết người ! Không minh thì mau rút đi cho ta ! " Nàng ở trên cây , hừ một cái rồi cau có lên tiếng . Nàng muốn yên tĩnh một chút cũng không được hay sao chứ ? Khi không ở đâu lại xuất hiện kẻ quấy rối này ??!?!

Kỳ Hạo Phong có chút bất mãn nhìn nàng , hắn là soái ca tại Hoàng Bắc quốc , tương lai vô cùng sáng rạng , lại có khả năng chủ của Kỳ phủ sau này là hắn , nàng ít nhiều cũng phải nghe tới tên hắn chứ , huống hồ , hắn đang còn là khách ở nhà nàng , " Cô nương , tại hạ hiện là khách của Tiêu phủ , cô nương muốn đuổi cũng nên hỏi qua ý của Tiêu bà bà . "

Khách của Tiêu phủ ? Là người của Kỳ phủ sao ? , " Ta có đuổi người ra khỏi Tiêu phủ hay sao ? Ta là bảo người rút khỏi Linh Hoa viện của ta ! " , Nàng từ trên cao phi thân xuống đất , lấy tay phui phui vài cái trên y phục , rồi mặt đối mặt cùng hắn mà lên tiếng .

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Trong đêm luôn có nhiều biến cố (4)

Cô nương này thật dẻo miệng , " Được rồi , vậy cô nương tên là gì ? "

" Tên của ta ? Người đi mà hỏi người sinh ra ta đó ! " , Nàng mang theo một tia chán ghét nhìn Kỳ Hạo Phong , lúc này từ xa nhìn hắn không rõ , bây giờ tới gần , mặt đối mặt , nhìn thấy hắn quả thật nàng phỏng đoán không sai , bọn người của Kỳ phủ được ' vỗ béo ' cho thành thể này , da vẻ vô cùng trắng mịn , thân hình cũng vô cùng to t, nhìn hắn với đám nữ nhân trong Tiêu phủ cũng không khác là bao , xem ra , có khi còn đẹp hơn ấy chứ !

" Vậy người sinh ra cô nương là ai? Tại hạ cấp tốc đi hỏi để được biết tên của cô nương!"

Hắn mở miệng câu nào , là như thể sẽ bị nàng ' đâm thọt ' ngay , " Người đó là ai ? Người hỏi ta , những không có nghĩa ta sẽ trả lời cho người , nếu người còn không mau xéo , ta liền la lên gọi người tới bắt người ! "

" Tại hạ đây là chưa làm gì sai trái , hà có gì lại có người dám bắt ! " , Đúng , căn bản là chả ai dám bắt hắn ! Người trong Kỳ phủ , thâm tàng bất lộ , địa

vị cao sang, hẳn là con trai trưởng tôn, kẻ nào có ngốc mới dám đụng tới hắn !

Nàng liếc nhìn hắn, " Ngươi không đi ? "

Hắn lại nhìn nàng, chắc chắn gật đầu một cái .

Nàng dùng hai ngón tay, điểm lấy huyết cam của hắn, tiếp đó lại điểm vào bất động huyết của hắn, làm hắn không nói được, không kêu được, không động đậy được .

" Là ngươi tự chuốc lấy ! ", Nàng ngăn gọn đề lại cho hắn một câu, rồi dùng chân, hạ một đá hắn bay ra khỏi cửa Linh Hoa viện, như đã nói, Linh Hoa viện không lớn lắm, với sức lực của nàng, đá hắn ra khỏi cửa là bình thường, hắn chưa chết là đã may mắn rồi .

Nàng phui phui tay, miệng mang nụ cười mờ nhạt nhưng có thể thấy rõ nhìn hắn, một lúc sau, nàng thu lại ý cười, rồi xoay người, tiêu sái bước thẳng vào tâm phòng không hề ngoáy đầu nhìn lại phía sau có một người khổ sở muốn la không được, muốn khóc không xong, muốn đi càng không thể, cả đêm đó hắn bị muỗi chích tới tấp, đến sáng trông hắn thê thảm vô cùng .

Buổi tối hôm đó nàng ngủ rất ngon !

Đồng thời, tại Cư Hoa viên, có một người đang u sầu than thở . Người đó chính là ta !

Nữ chủ cùng nam chủ đã gặp nhau, xem ra tháng ngày thượng vị an bình sắp không còn, có lẽ ở Đan Hương các, Tinh Nguyệt Chủ thượng đại soái ca cũng đã sắp 'góp mặt' rồi đây, ít nhất, hẳn không có yêu nữ chủ, nhưng lại nợ nữ chủ một ân tình, ta nhất định phải ngăn cản chuyện nữ chủ giúp hắn, nếu không thể lực của nữ chủ tăng cao, ta lại càng dễ chết hơn .

Nga~ Sao ta lại quên tỷ muội họ Đồng (Ý chỉ Đồng Y và Đồng Ngạc) cùng với An Diễm Diễm đây ? Chỉ cần có cơ hội liền nhờ bọn họ can thiệp .

An Diễm Diễm ngu muội vì tình, chắc chắn sẽ giúp ta, chỉ cần ta giúp nàng cũng Tinh Nguyệt ở bên nhau là được .

Đồng Ngạc độc ác, hại nữ chủ nhiều lần vì yêu thích Kỳ Hạo Phong tức nam chủ, hẳn cứu nàng một mạng, nên nàng mới nảy sinh tình cảm với hắn, vậy, chỉ cần đợi tới lúc hắn ra tay cứu Đồng Ngạc, và Đồng Ngạc có cảm tình với hắn, ta liền lợi dụng nàng một chút . Dù thế nào, kết cục của nàng chính là phải chết già trong Tịnh Sơn Cốc, ta vừa giúp bản thân mình vừa giúp nàng không phải cô độc chết già, thuận cả hai bên .

Đồng Y xinh đẹp, nhân hậu, hiền từ, là nhân vật kiểu Thánh mẫu điển hình, là kiểu nữ nhân mà nam nhân cổ đại ưa thích, nhưng mà nàng cùng Tinh Nguyệt là duyên trời xáo hợp, bây giờ bắt nàng cùng Tinh Nguyệt chia li, e có chút không ổn ! Nhưng mà người xưa có câu ' Người không vì mình, trời tru đất diệt . ', ta đành phải 'dẫn đường đưa lối' cho Đồng Ngạc tới tay nam phụ luôn yêu thương nữ chủ, mới mong có cơ hội sống tốt về sau .

Nhưng là, trời đã khuya, vẫn nên đi ngủ thì hơn, đợi sau sẽ tính tiếp, nữ chủ, người động tới ta, ta liền ngược người ! Nam chủ, người dám động tới ta? Ta liền cho người thành thái giám ! Cơ mà, biến người thành kẻ đoạn tụ, sau đó bắt người cùng nữ chủ phải kết duyên cũng không tệ ha, vừa ngược nữ chủ, lại có thể hành hạ nam chủ, chắc là rất vui nha ~

Ta chỉ mới nghĩ tới đó liền ngáp dài một tiếng, " Vẫn là nên ngủ sớm a. "

Tối đêm đó, ta chìm vào những giấc mộng đẹp, nhưng lòng ta vẫn rối ren suy nghĩ, rốt cục là kế hoạch liệu có thể thành công ?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Biểu tiểu thư nhị cô nương họ Hạng (1)

Tại Tiêu phủ, sáng sớm mọi người ăn vận tươm tất, y trang cẩn trọng, đứng trước Tiêu phủ mà tiền Kỳ phủ, Tiêu bà bà cũng không quên nhắc tới chuyện định hôn sự.

Nga, sáng nay có một sự đặc biệt nho nhỏ đó chính là trưởng tôn của Kỳ phủ không góp mặt. Canh ba khi huyết đạo được giải, Kỳ Hạo Phong trông khắp người đều bị muỗi đốt, nên khi sáng đã sai người chuẩn bị kiệu mà đưa về Kỳ phủ trước, lấy cớ là bị phong hàn.

Sau khi tiền Kỳ phủ hồi môn xong xuôi, người trong Tiêu phủ liền ai nấy về tắm phòng, vài người khác thì ra dạo hoa viên.

Cư Hoa viên...

Trong phòng, ta ngồi tại ghế đầu, hướng ánh mắt xuống bàn tay đặt trên bàn của mình trầm nghĩ, thân thể, khuôn mặt, làn da, mái tóc, dù thế nào rồi cũng sẽ không còn, nam nhân đại soái ca, không chắc là sẽ nhất kiến chung tình, nguyện cùng ở một chỗ, sống chết không chia... Tiêu Mễ Á Lam khi

trước vốn chỉ quan tâm tới bản thân, chăm sóc da mặt, xem xét thân thể, thể rớt cuộc là vì cái gì mà lại vì nam nhân hại người, quyền rũ nam chủ, khiến cuối cùng lại nhận được cái chết do nữ chủ ngược bạo?, càng nghĩ tới lại càng thấy vô lý, nàng cũng phải là hạng ngu ngốc tới vậy, hay là kẻ mẩu tác giả lười viết tiếp phần tiếp theo của nàng, nên mới để nàng lĩnh hộp com, rồi knockout ngay?

Kẻ mẩu tác giả, xem ra vị này chỉ coi trọng nữ chủ cùng nam chủ thôi, còn mấy vị nhân vật phụ, cứ mặc sức mà ngược, tiếp đó hết thời là sẽ được lĩnh hộp com mời knockout!

Tiêu Mễ Á Lam này xinh đẹp có thừa, coi như khuynh quốc khuynh thành cũng được, tuy không thể nói là tài nữ gì bởi nàng có cả Tiêu phủ cùng Tiêu bà bà làm hậu thuẫn nên cả đời liền không cần lo lắng, vì vậy nên nàng cầm, kỳ, thi, họa, không thông một chút, nhưng là, ít nhất nàng cũng còn biết chữ, đọc được năm ba quyển sách, viết được vài ba câu thơ đơn giản, so với nữ chủ kém xa một vạn tám ngàn dặm, có khi nàng dùng cân đầu vân của Tôn gia cũng chưa chắc đuổi kịp theo nữ chủ.

Nữ chủ khi xuyên qua Tiêu Khuynh Thành khi ấy vừa vặn đủ 21 tuổi, khi 16 tuổi đã có bằng tốt nghiệp tiến sĩ, là tiến sĩ đấy, tiến thêm hai năm nữ chủ có bằng thạc sĩ, chỉ trong hai năm mà đã tới trình độ như vậy, phải nói nữ chủ này là thiên tài nha, chưa tính tới việc nữ chủ từ nhỏ đã được rèn luyện thân thể, năm 10 tuổi đã ra hành nghề sát thủ, trong giới hắc đạo tiếng tăm cũng không ít, cổ cầm vạn khúc nữ chủ gảy đều được cả, kỳ là thứ mà nữ chủ tinh luyện, thi thơ của nữ chủ tuyệt nhiên kiến thức không nhỏ, nữ chủ có thể họa ra những thứ mà chỉ mới thấy một lần đấy, quả thật nàng cùng với nữ chủ so sánh thì nàng vốn dĩ là vĩnh viễn không bì tới được!

Mà đương nhiên là, ta cũng không thể cùng nữ chủ đem ra so sánh, một đũa trạch nữ như ta, một con một tiểu thuyết như ta, một người đến cả cấp ba cũng chưa bước tới, làm sao đấu lại nữ chủ tài tuyệt phong hoa? Câu dẫn người trong kinh nghiệm ta không có, nữ chủ là sát thủ, chuyện gì cũng phải tập luyện, công phu trên giường hẳn rất tốt, mặc dù chuyện này ta chưa bao giờ nghe qua hay được biết, chỉ là phỏng đoán sơ bộ.

Nữ chủ có bàn tay vàng của tác giả kẻ mẩu đại nhân hộ thuẫn, còn ta thì có... Tiêu bà bà, cùng Tiêu phủ chắc tính nhĩ? Nữ chủ có đại cường hân nam nhân chân chính soái ca bảo hộ cả đời, ta phải chết dưới tay nữ chủ thì thâm không kể hết... Chỉ là, nói tóm lại ta cùng nữ chủ đấu, tuyệt đối chỉ có con đường... Thua hoặc chết!

Nhưng, ta là biết được cái đóng qua khứ lộn xộn của chúng nhân cùng nam, nữ chủ trong tiểu thuyết, cái này là lợi, nhưng mà tương lai, vô cùng xa xôi kia, thì ta không dám đoán bừa.

Ta như vừa dứt ra khỏi suy nghĩ hỗn tạp kia, lại nghĩ tới chuyện tới qua vừa nghĩ tới, sóng lưng khẽ lạnh buốt bất giác nhẹ run, kế hoạch kia vô cùng khó khăn để đạt được thành công, ta là hạng 'vô ruồi múa lượn' bọn người kia đều là kiệt xuất giang hồ, thế nào đạt bẫy được?

Dù thế nào, thì cũng phải thử một lần. Một là chết, hai là sống. Một là ở cùng yêu ma, hai là cùng một cường đại vì phu sống tốt. Một là chịu khổ cam nhục mà chết, hai là sung sướng an nhàn mà sống. Chỉ được chọn một, thì ta nhất định chọn cái thứ hai, ít nhất cũng không phải là chết nhục nhã như trong tiểu thuyết. Ta bây giờ, sao lại chỉ mong muốn trở về thế giới của mình nhĩ?

Nếu khi ta trở về đó thì ta nhất định sẽ chăm chỉ ôn luyện học tập, không cho mụ mụ cùng ba ba lo lắng như vậy, nghĩ tới đây có lẽ là do lão thiên trừng phạt ta rồi...

"Tiểu thư, nghe nói vài ngày nữa biểu tiểu thư* sẽ từ Đông Quan trấn tới thăm a." Khuy Nha đứng bên cạnh ta, thấy ta thất thần suy nghĩ như vậy cũng không để tâm lắm, đây không phải là lần đầu nha. Một vài phút sau Khuy Nha như chợt nhớ ra cái gì đó, liền lên tiếng nói với ta.

*Biểu tiểu thư: Tiểu thư họ

"Biểu tiểu thư?" Ta chợt nhớ ra, liền nói ngay, "Ý người là Hạng Nghi Tuyệt nhĩ cô nương của Hạng gia, nổi tiếng về ngành nghề trầm hương, với cả vài lụạ to tầm thượng hạng sao?"

Hạng Nghi Tuyệt với Tiêu Mễ Á Lam là tỷ muội tốt, Nghi Tuyệt cũng là một cô nương tốt, lại xinh đẹp, tuy có chút tính quái, nhưng cùng với Tiêu Mễ Á Lam là tình thâm thật sự, sau cùng kết cuộc của nàng cũng không khá hơn Tiêu Mễ Á Lam là mấy. Ta đối với Hạng Nghi Tuyệt chưa từng gặp mặt nhưng cũng là có chút cảm thấy thiện cảm, coi như vậy đi.

"Phải a, chính là vị biểu tiểu thư đó." Khuy Nha đã gặp qua Nghi Tuyệt vài lần, Nghi Tuyệt đối với Khuy Nha hay chủ tử nàng, đại tiểu thư, cũng vô cùng khách khí, độ hào cảm của Khuy Nha với Nghi Tuyệt cũng vì vậy mà tăng lên không ít, hơn nữa, cũng không ít lần biểu tiểu thư cùng nàng trò chuyện đôi câu, có khi lại tặng nàng vài món quà, lại là vô cùng yêu thích chủ tử, xem chủ tử như tỷ tỷ.

"Khi nàng tới, ta sẽ mời nàng uống trà 'Hoa Vụ Siêu Cấp' do ta mới chế ra." Trà 'Hoa Vụ' kia là do ta một tay chế biến, uống rất tốt, mùi hương không tồi, nhưng là ta vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, nên đã nâng cấp loại trà này thêm một chút, ta cùng Khuy Nha đã thử nếm qua, mùi vị với hương thơm, tăng thêm phần lớn, quả thật không hề tệ, không uống công ta tốn thời gian bốn tháng theo mụ mụ học cách làm trà cùng chế biến.

Nhà ta còn có cả một trang trại trà quý giá, ba ba thì không mấy hứng thú, nhưng mụ mụ cùng a di** thì vô cùng hứng thú đấy, cũng vì thế mà bắt ta học cách chế biến, phân loại, các loại trà, sau này kế nghiệp, nhưng ta vốn không thích, nên cũng chỉ học cho mụ mụ cùng a di vui, rồi sau đó thì 'lặn' ngay.

** : Di lớn.

Chương 18: Biểu tiểu thư nhị cô nương họ Hạng (2)

Hạng gia tuy không phải là nhà làm quan chức, nhưng cũng được tính là nổi danh đế đô. Hoàng đế, cùng Hoàng thái hậu vô cùng thích loại trầm hương có mùi thơm thoang thoang kia, khi ngửi rất dễ chịu. Tiên đế khi trước cũng từng khen ngợi Hạng gia vải rất tốt, rất hợp ý, liền ban phong vàng bạc, cùng tấm biển 'Đệ nhất tơ lụa' cho Hạng gia. Tiên đế trước khi mất còn ban cho Hạng gia một tấm miễn tử kim bài, cùng với giấy phép thông hành trong hoàng cung, có thể vô tư đi lại.

Hoàng thái hậu cùng với Hạng gia tiếp xúc không ít lần, nên đối với trên dưới Hạng gia có cảm tình khá tốt, bà còn rất thích nhị cô nương họ Hạng kia, tính cách rất hoạt bát, xem, rất vừa mắt của bà, sau này, ở kỳ tuyển tú tiếp theo đưa nhỏ này cũng nên tham gia, bà sẽ hảo chiếu cố nha.

Hoàng đế năm nay 21 tuổi, là một vị hoàng đế trẻ tuổi, tài năng, hậu cung nhiều cung tần phi tử, nhưng trọng yếu là vẫn chưa lập hậu. Hoàng thái hậu từng ở trước mặt hăn nhắc tới mấy vị cô nương của Hạng gia, nhưng hăn là không rảnh để tâm tới, nên cũng chỉ ậm ừ cho có lệ.

Sau này, trong mắt hăn chỉ có mình nữ phụ Tiêu Mễ Á Lam, tuy Á Lam ham mê vương quyền, nhưng lại đối với hăn là không thêm nhìn lấy mà cứ suốt ngày quyến rũ nam chủ Kỳ Hạo Phong.

Á Lam có một chỗ dựa vững chắc hơn Tiêu bà bà là Hoàng đế nhưng nàng lại vô cùng ngốc nghếch không hề biết được tình ý của hoàng đế đối với nàng, sau, nàng lại bị nữ chủ ngược chết, thì tên hoàng đế kia cũng không ít thương xót, nhưng vẫn là nhanh chóng bị tác giả kẻ mẫu lăng quên. Ấn tượng của độc giả cũng không cùng với tên hoàng đế gọi là sâu sắc gì.

Nhị cô nương Hạng gia lại nhất kiến chung tình với Hoàng đế, nhưng hoàng đế hết mực muốn ở chung một chỗ với Á Lam, khiến nàng đau lòng khấu tâm can, sau khi Á Lam chết, những chuyện mà nàng cùng Á Lam hăm hại nữ chủ được tổ trình khắp nơi, khiến nàng phải ở Hạng gia mà chết trong sự vũ nhục tận cùng. Ngày hôm mà nàng cùng Á Lam chết, đều là một mảng trời đầy hoa lê trắng rơi rụng.

Đó là một cái kết cho ba vai phụ, nghĩ tới, ta cũng thấy có chút thương cảm. Nhưng là, bây giờ tất cả còn chưa giáp mặt, nên muốn xoay chuyển thì không hề khó, coi như đây là ân đức đi.

"À, phải rồi, bên chỗ của Tiêu Khuynh Thành thế nào rồi?", Nhìn Khuy Nha ý bảo nàng rót giúp ta một tách trà, rồi mới cất tiếng hỏi.

Sau khi Khuy Nha rót xong trà, cầm lên làm cho nguội đi một tí mới dám đưa ta, "Đại tiểu thư, người hình như rất lo ngại Tam tiểu thư!?!?", Khuôn mặt bình thản, ánh mắt có chút nghi hoặc của Khuy Nha khiến ta có phần bất an.

"Ừm, cũng không hẳn, chẳng qua là cổ nhân có câu 'Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng,' không phải hay sao?", Ta đưa mắt nhìn Khuy Nha, rồi lại tiếp tục nói, "Tiêu Khuynh Thành gần đây được sủng ái không nhỏ, địa vị cũng tăng cao không ít, ta vẫn là nên tìm hiểu cho rõ để đề phòng, cẩn thận một chút vẫn hơn là 'Nước tới chân mới nhảy.', nàng đạo này cường hãn hơn trước, chỉ sợ sẽ quay ra cắn chúng ta một cái lúc nào không hay!" Ta đơn giản giải thích một chút, điều này nói ra hoàn toàn không sai lệch.

Đạo này Tiêu Khuynh Thành ra oai không nhỏ, Tiêu Viễn Trình đối với nàng cũng thuận khí hơn vài phần, đôi khi cũng rảnh rỗi qua thăm hỏi, Tiêu bà bà chỉ nhàn nhạt đưa cho nàng vài thứ tốt, coi như là ân sủng rồi đấy. Nhờ vậy mà chúng nhân trong Tiêu phủ cùng nàng cũng không dám đối nghịch. Các vị di nương cùng nhi tử của họ tranh nhau chơi trò 'Hư tình giả ý' cùng nàng.

Khuy Nha nghe thế, cũng liền hiểu ra, nói, "Đại tiểu thư, người tính toán xem ra rất kĩ rồi a.", Khuy Nha hầu hạ ở bên Á Lam vài năm, tính cách của chủ tử mình cũng gọi là hiểu biết ít nhiều, chủ tử của nàng tuyệt đối sẽ không nghĩ tới những chuyện kia, gần đây tuy hơi khác lạ, tâm kế khó lường, gia đấu càng thêm tài năng, nhưng dù sao vẫn là chủ tử của nàng, tuyệt nhiên nàng cũng không cảm thấy vì vậy mà dám mở miệng hoài nghi.

Ta nghe Khuy Nha nói xong, cũng chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Bỗng, cánh cửa phòng nhanh gọn mở tung một cái, tiếng động cửa mở làm ta và Khuy Nha có chút bất ngờ, ta khẽ nhìn người bước vào.

Người này thân một màu hồng phấn, tóc tết thả hai bên, một phần thì được vấn lên cao bằng trăm hồng ngọc, phía sau tóc lại được thả tự nhiên dài qua khỏi lưng, khuôn mặt mang theo nét trẻ con cùng tia tinh quái, cổ đeo một sấu ngọc trai trắng trân quý, con ngươi xinh đẹp bỗng chốc lóe lên, cả hai chân chạy như bay ôm choàng lấy cổ của ta, tuy là hơi nặng đấy, nhưng mà có cảm giác rất quen thuộc, rất vui, hương thơm nhẹ nhàng đưa vào mũi của ta, người này sau khi ôm ta, liền tách ra một vài bước mà cười tươi như hoa hướng dương nở rộ, "Lam Lam tỷ tỷ, muội tới chơi cùng với tỷ nga~" Giọng nói mang theo ý từ sủng nịch bất thường.

Khuy Nha thấy người này cũng nhanh chóng hành lễ, "Tham kiến biểu tiểu thư."

Mấy nha hoàn khác từ bên ngoài gấp rút chạy vào, cũng vội vàng quỳ xuống thi lễ, "Tham kiến Đại tiểu thư.", chủ tử của bọn họ vừa tới Tiêu phủ thì đã chạy như nhà cháy vào Cư Hoa viên của Đại tiểu thư tiêu phủ, làm họ không tài nào nghĩ ngợi cho được.

Ta ngần ngợ một hồi, rồi cũng lấy lại tinh thần lên tiếng, "Các người miễn lễ cả đi, cả người nữa Khuy Nha.", Sau đó nhìn sang vị biểu thư mà Khuy Nha vừa gọi, tư sắc rất tốt, trẻ con hồn nhiên, làn da trắng hồng, mái tóc một màu nâu huyền ảo, trên môi cười không vương chút phàm tục, ăn vận sang trọng

một chút, nhưng trang điểm rất nhạt, nhìn rất thuận mắt, vậy ra đây là biểu tiểu nhị cô nương của Hạng gia, Hạng Nghi Tuyết! Nhưng là, không phải nói vài hôm nữa mới tới? , "Nghi Tuyết, sao muội lại tới đây sớm như vậy? Không phải là nói vài hôm sau mới tới a?"

Đám nha hoàn nghe ta hỏi, cũng thay chủ tử mình cung kính trả lời, "Nhị cô nương đi tới Đông Châu trấn chơi, sau đó thuận đường muốn ghé sang đây, nhưng vì quá nôn nóng muốn gặp Đại tiểu thư, nên Nhị cô nương mới lên đường và tới Tiêu phủ sớm hơn dự định."

"Ra là vậy, được rồi, các người lui xuống hết đi, ta muốn cùng Nghi Tuyết trò chuyện. Khuy Nha người ở lại hầu hạ.", Ta nhàn nhạt ra lệnh, nhóm nha hoàn kia cũng liền lui xuống hết, trong căn phòng chỉ còn lại ba người là ta, Hạng Nghi Tuyết, và Khuy Nha.

"Muội như thế nào lại tới sớm như vậy? Ta vẫn còn chưa kịp chuẩn bị quà nha.", Mới vừa tiễn Kỳ phủ, Hạng Nghi Tuyết lại tới, muốn ta mệt chết sao? Nhưng mà, lời nói của ta vẫn chứa đầy sùng nịch.

Hạng Nghi Tuyết lè lưỡi, tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, "Lam Lam tỷ, muội là rất nhớ tỷ nha, hơn nữa, là muội không cần quà, chỉ cần có tỷ bên cạnh là được a.", Ngưng một chút, lại nói tiếp, "Muội vốn chỉ cần vị biểu tỷ như tỷ là được, cho dù ra sao muội cũng chỉ muốn cùng tỷ ở một chỗ!"

Lời này, lời này, lời này Hạng Nghi Tuyết nói ra như thế nào ta lại liên tưởng tới Bạch Hợp văn đây chứ? Chết người nha, khuôn mặt kia có phải hay không là quá đáng yêu rồi? Hơn hết, sao trong nguyên tác tiểu thuyết không hề nhắc tới vị Hạng Nghi Tuyết này là loli chính hăng nhỉ? Không biết rằng lão nương ta cuồng nhất loli, xếp thứ hai chính là soái ca đại nhân à? Nhìn xem, là quá manh, quá manh rồi a. Nghi Tuyết biểu muội ơi, người là đang bán manh cho ta à? Chết mất, chết mất!

Nhanh lẹ trấn tĩnh, tâm không động, ta mới lên tiếng, môi khẽ cong lên, "Lát nữa sắc trời vẫn còn sớm, ta dẫn biểu muội ngoạn của ta đi chơi, chịu không thích không?"

"Được a, muội rất thích, rất thích, rất thích nha~ Chỉ cần có biểu tỷ đi cùng thì đi tới đâu muội cũng vô cùng thích thú a~", Nụ cười tỏa sáng kia lại đánh cắp tim bé bỏng của ta rồi, giọng nói kia có phải hay không là hơi quá ngọt ngào rồi, khuôn mặt là manh quá thể rồi đây, còn nữa, ánh mắt kia, sao ta lại thấy tia hào quang mà trong từng tia hào quang kia sao lại chỉ có một mình ta, tác giả kẻ mẫu, người hại ta rơi vào lưới của loli biểu muội Hạng Nghi Tuyết này rồi!

Máu từ trong mũi của ta nhẹ nhàng rơi từng giọt, Hạng Nghi Tuyết cùng Khuy Nha lo lắng vô độ, sốt sắng vô cùng, Khuy Nha giữ đầu ta ngẩng lên, Nghi Tuyết lại giúp ta lau đi máu mũi, cũng may, chưa có gọi y phu tới!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đàn Hương Các

Sau buổi cơm trưa, đợi thêm một, hai canh giờ nữa, Hạng Nghi Tuyết cùng ta, và Khuy Nha xuất môn dạo phố.

Kinh thành xinh đẹp, phồn hoa mỹ lệ vô cùng, chúng nhân tấp nập khắp nơi, kẻ buôn người bán, thật rất náo nhiệt. Nhưng là, trộm cướp cũng ngang ngược ý thể hoành thành, cường bạo nơi nơi đều có đủ. Quả nhiên, có lợi tất sẽ có nhược điểm. Không thể hoàn hảo vạn nhất!

"Nhị vị cô nương, mời xem hàng mới của chúng tôi, bảo đảm rất thuận mắt, rất tinh xảo nha~", Một giọng nói yêu mị từ nơi gian hàng gần đó vang lên, ý tứ lôi kéo khách rõ ràng.

"Ta không cần,...", ta chưa kịp nói xong, liền bị Hạng Nghi Tuyết kéo tới gian hàng bán trang sức kia, Khuy Nha cũng thuận thế mà bước theo.

"Lão bán, cái này bán thế nào, bao nhiêu tiền một cân a?", biểu muội của ta a, đây là mua trang sức chứ có phải mua thịt cá, rau cải đâu mà nói như vậy?

Ngan Huyền cùng Ngan Chi nghe thấy Hạng Nghi Tuyết nói, liền bật cười, sau đó thu hồi lại, mà nói, "Tiểu cô nương này xem ra là chưa từng đi ra phố mua đồ! Thôi thì các cô nương cứ tự nhiên lựa chọn, bọn ta hảo tiếp đãi nha."

Ngan Huyền và Ngan Chi là tỷ muội song sinh, nên đôi khi họ toàn đồng thanh mà nói, y phục cũng y như nhau, khuôn mặt, tính tình không mấy khác biệt, nhìn rất giống hai giọt nước, khó phân biệt vô cùng.

Thấy Hạng Nghi Tuyết hăng say vui vẻ chọn lựa trang sức, ta nhìn cũng thấy thú vị, liền bảo Khuy Nha tới cùng ta chọn lựa, xem có món nào hợp với bản thân hay không. Khuy Nha lúc đầu từ chối, khi sau lại ậm ừ đồng ý một cái.

Chọn lựa nửa canh giờ, cuối cùng cũng xong, Hạng Nghi Tuyết chọn lựa được vài ba cây trâm lục hồng ngọc, vài một hai loại son có màu nhàn nhạt, dù sao ở nhà cũng không thiếu. Khuy Nha chỉ lấy một chiếc vòng lục ngọc bảo, và một chiếc khăn tay thêu hoa sen. Còn ta, chỉ thuận tay lấy một cây trâm hình hồ điệp có màu đỏ, như thế, tổng cộng mất hết mấy mươi lượng bạc, ta cảm thấy bản thân lại chớ phung phí, tiền là ta ra, ta đương nhiên tiếc!

Sau đó, ta và hai nữ hài kia đi dạo thêm một lúc, đi thế nào cũng chẳng rõ mà lại đi tới 'Lương Hàn miếu', nên cả ba ra quyết định sẽ ở tại miếu nghỉ chân một lúc, rồi lại quay về Tiêu phủ sau.

Bên trong Lương Hàn miếu ta cùng hai nữ hài kia trò chuyện rất vui vẻ, lát sau liền chợt nhận ra ánh hoàng hôn dần biến mất, những đám mây trắng cùng xanh cũng dần mất dạng, cả khung trời chỉ còn lại màn đen.

"Trời tối rồi, chỉ còn cách ở lại đây a.", Hạng Nghi Tuyết lên tiếng thích thú, tuy chưa từng qua đêm tại nơi hoang vắng cùng nghèo nàn thế này, nhưng nếu có biểu tỳ thì không sao!

"Không được!", Khuy Nha hô, "Nếu tiểu thư cùng biểu tiểu thư không trở về người trong Tiêu phủ sẽ rất lo lắng!!!"

"Khuy Nha nói không sai, nhưng bây giờ trời cũng đã tối, còn không phải lỗi của chúng ta quá ham chơi hay sao.", Ta cũng đành lên tiếng nói, dù sao thì lỗi này đều do ta mà ra, nếu ta không rủ các nàng dạo phố chí ít sẽ không có việc này xảy ra, "Ồ lại một đêm tại ngôi miếu này, cũng không phải không tốt, coi như là học hỏi đi."

"Tiểu thư,...", Khuy Nha lo lắng nói không ra lời hoàn chỉnh, Đại tiểu thư cùng biểu tiểu thư thân phận cao sang, còn nàng chỉ là một cái nha hoàn hạ cấp, nếu mà có chuyện gì xảy ra thì nàng vẫn là phải gánh chịu tất.

Ta như hiểu rõ mối lo trong lòng nàng, liền nhẹ giọng, "Đã có ta, ngươi còn lo hay sao? Ngươi như vậy tức là bảo ta tới cả một cái nha hoàn thiếp thân cũng không thể bảo vệ?!?!?"

Khuy Nha ngăn người, rồi sau đó chưa tới một khắc liền phục hồi tinh thần ngay, "Nô tì không có ý này, hơn nữa người chỉ là,...", Nói tới đây Khuy Nha liền ấp úng.

"Ngốc!", Dùng hai ngón tay búng vào giữa mi tâm của Khuy Nha, ta có phần cao ngạo nói, "Trời sụp chẳng phải còn có ta? Ngươi đã không có cái loại ý nghĩ đó, thì liền cho qua đi, ngươi nếu muốn nói rằng chỉ là tiểu thư nhà ngươi quá đẹp, quá tài năng thì không cần a."

Nô tì đây vạn nhất không có ý muốn nói tiểu thư xinh đẹp, hay tài năng gì đó, tiểu thư người xem thử xem, cái câu của người vừa nói và của nô tì vừa nói kia, có điểm nào tương khớp chứ? Nô tì chỉ muốn nói rằng người chỉ là một người nhu nhược, lại yếu kém, tài năng không có, lấy gì mà bảo vệ nô tì cùng biểu tiểu qua khỏi đêm nay, chứ hướng gì tới việc của ngày mai! Khuy Nha than thầm trong lòng, chỉ là, lời này nói ra sẽ có 'sóng dữ' ngay!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đàn Hương Các (2)

"Chủ thượng, ngài vẫn là nên nghỉ ngơi cho tốt, cần gì cứ gọi cho nô tì là được, vài ngày sau Các chủ sẽ mở tiệc ăn mừng về việc ngài đã thoát ra khỏi 'Hàn Băng Mãn Nguyệt' a.", Dung Dung Cúc nhẹ nhàng nói, sau đó liền bước ra ngoài, đôi tay đóng cánh cửa phòng lại.

Tĩnh Nguyệt ngã lưng trên giường, đôi mắt mở to, hướng thẳng lên trời mà nhìn, "Đồng Y, nàng ở đâu? Chuyện năm đó nàng có bị gì hay không? Đồng Ngạc đã đưa nàng đi đâu? Là tại ta quá vô dụng! Ta muốn tìm gặp nàng..."

"Chủ nhân, ngài muốn tìm Đồng Y tiểu thư sao? Trái táo nhỏ kia vẫn còn xanh lắm a, ufufu.", Một giọng nói quý dị phát ra từ nhiều phía, Tĩnh Nguyệt nghe thấy, liền ngồi bật dậy, có chút cau có lên tiếng, "Là người?"

"Chủ nhân a, trước tiên ngài hãy định nghĩa từ 'người' kia đi, ta vốn không tên đó nha.", Giọng nói lại cất lên, lần này có chút bất mãn.

"Ra đây!", Tĩnh Nguyệt nhàn nhạt cất giọng, rồi đứng dậy bước tới bàn gỗ ở chính giữa phòng.

Từ ở một góc khuất nào đó, có một bóng người bước ra, người này toàn thân vận y phục màu đỏ rực như lửa, tay áo thật dài, lại đan xen màu vàng, mái tóc màu đen được xõa dài không cầu kì nhưng bắt mắt, nhìn dáng ngoài hoa lệ phi phàm, ai lại nghĩ người này đích thị là một nhân?, "Chủ nhân a~", Trái táo nhỏ của hắn đang lớn a, màu sắc cũng rất tốt.

"Người sao lại tới nơi này?", Tĩnh Nguyệt ngồi xuống ghế đầu hướng hắn mà hỏi.

"Chủ nhân nha.", Hắn từ phía bên kia lại nhanh chóng phi thân sang tới bên này, và nhanh chóng ngồi lên đùi của Tĩnh Nguyệt, "Ta là rất nhớ ngài nha chủ nhân~", âm thanh của hắn thốt ra đầy sùng nịch, lại có vài phần giống nữ nhân, thật khiến chúng nhân nổi cả da gà.

Tĩnh Nguyệt chau mày, dùng tay đẩy hắn sang một bên, giọng điệu có chút không tốt lên tiếng, "Nếu không việc gì, thì đi đi!"

Hắn ngăn người, rồi mỉm cười, "Chủ nhân ngài đuổi ta đi, ngài liền không thể tìm được tin tức của Đồng Y tiểu thư!"

'Đồng Y'?, "Người biết nàng hiện ở đâu?", Tĩnh Nguyệt có phần sốt sắng mà hỏi, nhưng ánh mắt lại vô cùng nghi hoặc nhìn Hồng Lăng.

Hắn nhìn thấy anh mắt kia, chỉ gật đầu, rồi nói một câu, "Hong Lăng ta, chưa từng gạt ngài, chỉ là rất xuyên gạt người khác thôi.", phải nha, hắn là Hong Lăng, trên giới giang hồ cũng có vài phần danh tiếng, nổi tiếng chuyên gạt người, chuyện xấu hắn làm quả thật không ít, hắn còn là thể loại lưỡng tính song hành, nam nhân, nữ tử gì khi đã vào tay hắn chỉ đều là một nô lệ cho hắn dùng để phát tiết, nam sủng, nữ sủng của hắn có không ít.

Tinh Nguyệt vẫn là một ánh mắt nghi ngờ nhìn Hong Lăng, "Thật?", Sau đó ngưng một chút, "Vậy nàng đang ở đâu?"

"Ây dô, ngài thật biết đùa, ta đây chẳng lẽ cho ngài biết mà không có chút đỉnh 'tiền công' hay sao?", Hong Lăng tiến lại gần Tinh Nguyệt hai, ba bước, mới lên tiếng

"Người muốn như thế nào?", Tinh Nguyệt cũng hiểu rõ hắn không ít thì nhiều rồi.

Hong Lăng lại tiếp cận Tinh Nguyệt, lần này Hong Lăng trực tiếp ngồi vào lòng Tinh Nguyệt, Hong Lăng còn dùng tay ôm vòng qua cổ của Tinh Nguyệt, nhìn xa cứ tưởng là một đôi giai ngẫu, nhìn gần thì đó lại chính là một cặp nam nhân bị đoạn tụ, "Hôn ta, ngài hôn ta, ta cho ngài biết Đông Y tiểu thư đang ở đâu!"

Thân người của Tinh Nguyệt bị đờ vài phút, cơ mặt co lại, "Người...", lời nói có phần uất nghẹn không ra lời.

"Chủ nhân, thế nào? Ta như thế nào? Ngài có đồng ý hay không? Đừng có 'Người' gì nữa, mất thời gian của ta nha!", Hong Lăng nhẹ cười, sau đó lại tiến gần thêm tới Tinh Nguyệt một chút.

Tinh Nguyệt dùng tay đẩy mặt của Hong Lăng ra một chút, sau đó suy nghĩ một lúc, mới nói, "Ta đồng ý, nhưng người cũng nhớ giữ lời!", trong lời nói rất giọng gào.

"Hảo!", nói xong một chữ Hong Lăng liền chu chu môi lên, đôi mắt nhẹ nhắm lại, tiến tới Tinh Nguyệt mà hôn.

Tinh Nguyệt đưa ống tay phải lên, một tiểu măng xà dài chừng 12 cm thò đầu ra, chiếc lưỡi ngo ngoe, kêu 'khò khẹt', tiểu măng xà một màu hồng pha xen màu tím, vô cùng nổi bật.

Tinh Nguyệt dùng 'Trao đổi bằng mắt' với con tiểu măng xà kia, đôi mắt của con măng xà sáng rực lên như hiểu được ý của Tinh Nguyệt, nó liền thay thế chủ nhân hôn Hong Lăng. Còn Hong Lăng hiện vẫn đang mê đắm trong nụ hôn của tiểu măng xà, Tinh Nguyệt lại dùng mắt mà trao đổi, tiểu măng xà liền chui rụt vào ống tay áo của Tinh Nguyệt.

Dứt hôn, Hong Lăng mở mắt ra, khuôn mặt phớt hồng, rồi lại biến mất, lòng thầm nghĩ 'Chủ nhân hôn tốt thật, rất điêu luyện, chỉ là lưỡi có hơi bé a~'

Tinh Nguyệt nhìn thấy Hong Lăng như vậy cũng không mấy để ý, "Nói, Đông Y đang ở đâu?"

Hong Lăng nghe thấy tiếng của Tinh Nguyệt liền trấn định lại tinh thần, mà đáp, "Cách miếu 'Lương Hàn' khoảng hơn bảy mươi dặm."

Hỏi cũng đã hỏi xong rồi, Tinh Nguyệt liền không nương tay đẩy Hong Lăng ra, còn bản thân lại phi thân ra ngoài cửa sổ, rồi biến đi mất dạng.

Hong Lăng như chợt nhớ ra cái gì, liền than vãn một chút, tay đặt lên má bên trái, "Nga, ta quên mất một điều quan trọng rồi! Thôi kệ đi, nụ hôn kia không tệ, cũng lắm ta theo bảo vệ chủ nhân, đoạt chủ nhân về bên ta!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chỉ là, càng lúc càng quái dị!(1)

Tại miếu, hai nha đầu kia đều đã say ngủ, ta liền chậm ngồi dậy, rồi di chuyển ra ngoài.

Bên ngoài, trời tối đen như mực, duy chỉ có ánh sáng mặt trăng chiếu xuống khắp sáng khu miếu, tạm thời coi như là thấy rõ đường đi.

Ta cứ từ từ đi tới phía trước, con đường không quá khó để đi, và lại ánh trăng cũng khá sáng.

Đang đi, ta bỗng khựng lại, cái kia, cái kia, có phải hay không là 'Gai độc' cùng 'Hoa dược' trong sách? Đôi mắt trở tròn ngạc nhiên, đôi môi lắp bắp thốt lên, "'G... Gai... từ thần*...' ... 'H... Hoa... thảo.... tiên**' '...?'

*Gai độc hay còn gọi là Gai từ thần

*Hoa dược hay còn gọi là Hoa thảo tiên

Mất ta là bị hoa rồi, hay là hồng rồi đây? Hai loại này thế nào lại cùng nhau ở một chỗ, không phải bọn chúng là khắc tinh sao, trong sách viết sai rồi sao?

Thật không thể tin được! Amen....

Dù sao thì, ta cần phải hái ngay, hai loại độc - dược này, vô cùng quý hiếm, ở hiện đại dùng 'Hoa thảo tiên' pha với trà sẽ ra loại trà số một, chưa hết hương vị cùng màu sắc cũng tăng thêm, dùng làm thuốc, chắc chắn sẽ có hiệu quả cao vô cùng. Còn nếu dùng 'Gai tử thần' pha vào trà thì màu của trà sẽ biến thành màu đỏ, hương sắc biến hóa khôn cùng, vị cũng rất đặc biệt, tiếc là uống một ngụm liền chết, đúng như cái tên của nó.

Chỉ là, hai loại này một độc một dược, thế nào lại mọc cùng nhau? Trong sách từng viết, nếu 'Hoa thảo tiên' và 'Gai tử thần' mọc cạnh nhau thì một trong hai sẽ chết khô không lý do ngay, chẳng lẽ đây là giống loài đặc biệt? Hay là có duyên có khác?

Kệ đi, hái trước tính sau. Nghĩ tới đó, ta vươn tay ra, định hái đi 'Hoa thảo tiên', nào ngờ đến chạm còn chưa kịp thì đã bị người tới phá đám!

Người kia dùng roi da vung tới bàn tay của ta, khiến trên tay ta nổi lên vết hằn đỏ, rồi người kia hướng ta cau có đi lại gần, nói, "Người là kẻ nào lại dám động tới 'Thánh nữ Hoa Thảo Tiên - Lạc Hoa công chúa?'", Ta im lặng, trở nhìn người kia, người kia lại quan sát ta một chút, mới lên tiếng nói tiếp, "Ra là một kẻ phạm tục.", Nói rồi người kia hừ lạnh một tiếng, liền lui ra xa, hướng ta tiếp tục vung roi, lần này lực vô cùng mạnh, tiếng roi vung trong gió có thể tạo thành tiếng lớn, 'vút' một cái, cả cây roi ngay chóc xém đi thẳng tới thân thể yếu ớt của ta.

Vì sao gọi là 'xém'? Vì có kẻ đã đi tới đỡ giúp ta một roi này. Thực chất, không thể gọi là giúp ta đỡ một roi, mà là vô tình, là vô tình thôi!

Người kia thấy roi mình vung ra bị chặn đứng, liền to tiếng hô, "Người là kẻ khôn nào? Vì sao thay ả ta đỡ một roi như thế, chẳng lẽ người cùng ả là đồng bọn? Các người đều muốn tới để hái trộm..."

Người kia chưa nói xong, liền bị ta cắt ngang, "Ta mới muốn hỏi người là ai! Người như thế nào lại hành hung ta, ta với người quen biết à? Ta hái trộm, xem, ta hái cái gì, trộm cái gì?", Thì ra từ này giờ người kia xem ta là kẻ trộm, hèn gì thái độ đối với ta thực không tốt cho lắm.

"Người còn dám nói? Người không định hái trộm, vậy nói đi, các người tới đây làm gì, tay của người khi này định hái cái gì?", Người kia lại nổi hỏa khí mà tức giận la to.

"Ta là bị lỡ đường, nên tôi miếu này ngủ nhờ, ta còn đi chung với hai nha đầu khác, không tin người tự mình vào trong miếu sẽ rõ, còn hấn ta, ta không biết, hơn nữa ta đúng là định hái loại hoa dược này, chỉ là đứng dùng từ 'trộm' với ta, ở đây có ai ghi bản là không thể hái sao, hay là hoa dược này có chủ sao? Sao ta lại không biết, ta thích, ta muốn thì ta hái, người có quyền hạn gì mà cản ta? Hơn nữa người gọi hoa dược này là công chúa gì đó, rốt cuộc là sao?", Người kia la to bao nhiêu, ta lại càng hô to hơn thế.

"Người cầm mồm cho ta!", Người kia trạng thái vô cùng tức giận, mà cầm chặt roi da lao tới, tay phải mạnh mẽ vung roi da lên, thẳng tắp đánh tới ta, một lần nữa không trúng, một lần nữa kẻ kia bay tới chơi trò 'Anh hùng cứu giai nhân'.

Kẻ kia chặn trước mặt ta, roi da vừa vung tới, hấn liền dùng tay đỡ, máu trong lòng bàn tay nhẹ roi xuống hoa dược kia.

Người kia điên tiết vung roi tới tấp, kẻ kia hấn chỉ dùng tay mà đỡ, mau tuôn trào cứ vậy mà roi xuống hoa dược, ta đứng ở đó mà hoa cả mắt, người đánh tới rồi người đỡ, máu lại rơi, phim kiếm hiệp dùng kỹ xảo cũng không có nhanh như vậy nha.

Xem ra, hoa dược này cùng người kia có liên hệ rất lớn, còn hấn là kẻ nào, xuất hiện ở vì lý do gì?

Nhìn một hồi, ta lại nhìn tới hoa dược, hoa dược màu trắng đã nhuộm màu máu đỏ rực, hoa dược chậm chậm nở tung ra từng cánh, mùi của hoa dược lấn áp mùi tanh của máu.

Người kia chợt dừng động tác, nhẹ nhàng bước tới, buông ra roi da, mà quỳ xuống trước hoa dược, còn hấn thấy người kia dừng động thủ cũng đứng yên mà nhìn người kia.

Người kia chợt dịu dàng, mà kiên nghị lên tiếng nói, "Tiểu thần Huyền Nghi, tham kiến Thánh nữ."

'Huyền Nghi', cái tên của người này không tệ nha, chỉ là ta càng nhìn người này lại càng kỳ quái, nhìn sang phía hoa dược ta lại càng tăng lên cảm giác kỳ quái đó.

Trong một không gian khác, Hoa dược kia khẽ lay động, một bóng dáng nữ tử hiện ra mờ ảo, không thấy rõ, chỉ biết, nữ tử này thanh khí thoát tục, xinh đẹp vô tận, "Hệ thống đại nhân, người đã tới, đại nhân ngài định làm gì?"

Hệ thống lạnh tanh, "Ban cho cô ta một số thứ cần thiết, rồi sau này tính tiếp, dù sao thì chúng ta cũng là người đưa cô ta tới, mặc dù là dự định ban đầu không phải vậy."

Hoa dược lại lay động, "Đã hiểu."

Cuộc trò chuyện trong không gian khác hoàn tất. Bên ngoài Hoa dược lại lay động mà lên tiếng, ai cũng có thể nghe rõ, "Mạc Ly Niên có phải là người không?"

Ta có chút kinh hãi mà nhìn hoa dược, không đáp một từ, cứ vậy mà lặng thinh. Thần sắc có chút không ổn định.

Hoa dược lại hỏi thêm lần nữa, trấn tĩnh lại, ta nghi hoặc nói, "Người biết ta?"

"Ta cùng đại nhân đưa ngươi tới đây, để ngươi làm một cái nữ phụ.", Hoa được không nhanh, không chậm đáp.

"Vậy sao?", Ta cũng coi như là chấp nhận việc này, nên cũng không phản ứng quá mạnh, chỉ là có phần ngơ ngẩn.

Hoa được lay lay như gậy đầu đồng ý, "Có một số thứ đại nhân nhờ ta chuyển tới cho ngươi."

"Là thứ gì?", Trong lòng vui mừng nghĩ rằng là thứ gì đó vô cùng tốt, nhưng ta lại rất biết kiềm chế cảm xúc ngoài mặt, "Mà 'Đại nhân' gì đó là kẻ nào?"

"Ngươi từng xem tiểu thuyết rất nhiều, hẳn biết rằng có loại tiểu thuyết theo thể loại gọi là 'Hệ thống'?", Hoa được thần thái xao động.

Là 'Hệ thống đại nhân' sao? Tuy có chút không được khoa học cho lắm, nhưng mà chính bản thân là đang trải nghiệm, thế nào lại còn cho là không khoa học, không logic, chỉ là hư cấu nữa đây?!? Vì thế, ta chỉ gật đầu vài cái.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chỉ là, càng lúc càng quái dị!(2)

Một bóng dáng từ hoa được thoáng chốc hiện hữu ra, một luồng sáng kinh điển chói lóa theo đó mà rực rỡ.

Thời gian, không gian như chợt ngừng chuyển động, mọi thứ thoáng chốc lại yên tĩnh lạ thường, khẽ nhìn xung quanh, nàng có chút sợ hãi là 'Ồ' một tiếng.

Hoa được một thân bạch y phiêu phiêu dạt dạt, khuôn mặt cùng thân người lại rất chuẩn. Thật khiến người ghen tỵ.

Hoa được hướng ta tiến sát lại gần, chậm chậm lên tiếng, "Mạc Ly Niên, hiện tại thời không đều đã bị ta cho dừng lại, ngươi cùng ta có chuyện cần nói với nhau."

Nói thì nói, cũng không cần áp sát vậy nha, có chút kinh hi ta nói, "Chuyện... Chuyện cần nói?", vừa hỏi ta vừa lùi ra phía sau.

"Phải, Ly Niên, ngươi có biết không? Chúng ta chính là đem nhảm ngươi tới nơi này, nên chúng ta muốn bù đắp cho ngươi một chút thôi."

"Bù đắp?"

"Ừ."

Dứt lời, Hoa được càng lúc càng tiến sát lại gần ta, sát từ bốn phía cũng chậm rãi nổi lên, khiến ta lâm vào sợ hãi. Dù sao, ta cũng không phải nữ chủ nha!!!

Có lẽ do quá kinh hi nên ta liền một thân ngã xuống đất, bàn tọa ầm ầm một cái, miệng chỉ nha, cơ mặt nhăn nhó bất thường, cú ngã này hảo đau.

Thấy ta chật vật như vậy, Hoa được cũng ngừng lại động tác, sát khí xung quanh cũng từ từ mà tan biến, Hoa được ngồi xổm xuống, miệng cười cười, "Thấy thế nào?"

Còn thể nào được, đương nhiên là rất đau, nhưng chắc hẳn rằng Hoa được không phải hỏi loại vấn đề đó rồi, nên liền có chút cau có trả lời, "Rất lợi hại!"

"Ngươi muốn học không?", Ngưng một lúc, Hoa được kéo ta đứng lên, "Ta hảo chỉ dạy nha!"

"Học?", thứ ta ghét nhất chính là học.

"Phải, nếu ngươi không học chiêu thức khi này thì đến cả cơ hội sống sót cũng hiếm có đấy!", Hoa được chậm rãi lên tiếng.

"Cái này,...", suy nghĩ một lúc mới lên tiếng đáp lại, "Ta học.", dù sao cũng không có hại gì.

"Tốt, vậy ta nói cho ngươi biết. Chiêu thức khi này là 'Áp - Sát', là chiêu thức đầu tiên trong 'Bí kiếp Hoa được' của Hoa được quốc bọn ta đấy.", Hoa được hưng phấn giảng giải, "'Áp' chính là ép đối phương vào bước đường chật vật, 'Sát' chính là tỏa ra sát khí khiến đối phương phải sợ hãi và nhận thua. Ngươi trước tiên chỉ cần nhớ rõ những thứ này đã."

Lấy trong tay áo ra một quyển bí tịch thấy tới cho ta, Hoa được đơn giản nói, "Giữ lấy nó làm theo mà học cho tốt. Hẳn nhiên nó chỉ có chiêu thức một, những chiêu thức sau đều bị ta cùng Hệ thống đại nhân phong ấn lại cả rồi, khi nào ngươi học xong những thứ trong chiêu thức một thì dùng cái chuông này gọi ta tới kiểm tra, nếu qua kỳ kiểm tra, ta sẽ dạy tiếp cho ngươi!", Búng tay một cái, "Ta đi trước, giữ lấy bí tịch cho kỹ!"

Luồng sáng lại xuất hiện một lần nữa, lần này Hoa được không còn tăm hơi, mọi thứ cũng diễn ra bình thường, trong tiềm thức vô hạn Huyền Nghi nghe

thấy giọng của Hoa được - Hoa Thảo Tiên rằng 'Lui, đừng gây náo động!'

Liền đó, Huyền Nghi liền hòa vào bóng tối mà mất dạng....

Kể khi này đỡ cho ta không ít roi, đã bị thương khá nặng, máu cứ vậy mà tuôn, tuy rằng, ban đêm tĩnh mịch không thấy rõ gì, nhưng mùi máu tanh của kẻ này cứ xông lên vào mũi ta, rất buồn nôn!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Lưu Thiên Thiên công chúa An Nam quốc. (1)

An Nam quốc, bốn mùa tươi tốt, khí hậu chan hòa nắng ấm, không có mùa nào quá lạnh, không có mùa nào nóng, cứ vậy mà bình lặng trôi qua.

Năm Chiêu Thức, Phùng Nghi hoàng quý phi, người chỉ đứng sau Hoàng Hậu hạ sinh ra một tiểu oa nhi công chúa rồi liền hương tiêu ngọc vãn, bởi lẽ đó, Hoàng đế vô cùng sùng ái vị công chúa do Hoàng quý phi hạ sinh trước khi mất.

Vị công chúa này xinh đẹp lạ thường như Hằng Nga tiên tử giáng thế đầu thai, càng lớn càng xinh đẹp, dịu dàng, thùy mị, đoan trang, hiểu rõ lễ nghi, tam tông tứ đức, nhân nghĩa tận trung, hiếu nghĩa lập thành, cảm kỳ thi họa tinh tường, tài sắc vẹn toàn cùng nữ nhân trong thiên hạ tranh nhau sắc đẹp, năng thắng ngay từ vòng giáp mặt, cùng nữ nhân đối kháng trí tuệ, cảm kỳ thi họa, năng bảo đảm thắng ngay ở vòng sơ tuyển!

Vị công chúa tài năng sắc nước hương trời này tên gọi là Lưu Thiên Thiên. Cả khắp An Nam quốc, ai không biết, không hay cái tên của vị công chúa này? Nhưng vì sợ phạm húy nên chúng nhân đều gọi là Hoa Ti (Ý nói là đẹp như hoa như lụa) công chúa, danh hiệu của nàng được sắc phong khi tròn mười ba tuổi.

Hoa Ti công chúa tính cách rất vui vẻ, dễ chịu, lại rất nhân hậu hiền lành, dịu dàng, được người người yêu quý, tuy vậy người ganh ghét cũng không ít!

'Hong nhan bạc mệnh', câu này nói thật không sai, nhất là với Hoa Ti công chúa.

Năm nay Hoa Ti công chúa vừa tròn tuổi mười tám, gương mặt lại thêm phần xinh đẹp, thân hình càng ngày càng 'nóng bỏng'.

Hôm nọ, Hoa Ti công chúa cùng hoàng đế mới lên ngôi của Thanh Tiền quốc đi dạo, tại ngự hoa viên hoàng cung. Cả hai nói chuyện vô cùng hợp ý.

Hoàng đế Thanh Tiền quốc năm nay cũng cỡ tuổi cập kê khoảng chừng hai mươi mốt tuổi. Với độ tuổi này cùng một nữ nhân như Hoa Ti công chúa này sinh hảo cảm cũng là điều bình thường tất yếu, huống hồ Hoa Ti công chúa là một nữ nhân nghiêng thành đổ nước!

Hoàng đế Thanh Tiền quốc tên gọi Trung Tâm Lục, lên ngôi vàng lấy hiệu Khai Tâm, chúng nhân thường gọi hần là Khai Tâm Hoàng đế! Người này vốn chẳng hiểu rõ từ 'yêu', tuy là tam cung lục viện không thiếu nhưng vốn hần chưa từng để bản thân cùng ai thị tẩm.

Hôm nay, lại nhìn trúng Hoa Ti công chúa, một lòng hướng Hoàng đế An Nam quốc -- Lưu Hoàng cầu thân nàng, mang nàng về Thanh Tiền quốc làm phi tử.

Hoàng đế An Nam quốc là người nhất mực yêu thương nàng, há có thể vì một lời cầu thân mà mang nàng sang xứ khác? Y liền nói khéo léo từ chối lời đề nghị. Y vốn biết, hậu cung vốn rất rối, chính y cũng từng nếm trải mùi vị đau thương khi thấy người mình yêu thương chết do phi tần khác bày mưu, vì vậy y lại càng mong muốn cho tiểu công chúa của y mau mau tìm một nhà tốt mà gả đi, bằng không thì cứ ở lại hoàng cung, y nuôi cả đời.

Hoàng đế Thanh Tiền quốc đã muốn thì phải có, hần lại vốn chẳng phải bạo chúa, nên đa phần đều là gả gấm Hoa Ti công chúa, không thì lấy trân quý bảo thạch nịnh nọt nàng cùng chúng nhân hoàng cung!

Nhiều lần suy tính, hần chỉ còn có thể dùng cách uy hiếp Hoàng đế An Nam quốc.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lưu Thiên Thiên công chúa An Nam quốc. (2)

An Nam quốc suy cho cùng cũng chỉ là nước nhỏ, còn Thanh Tiền quốc lại là quốc gia cường thịnh, hằng năm An Nam quốc nếu không phải Thanh Tiền cung cấp cho vàng bạc, lương khô, binh lính cho chống chọi qua những tháng trời trời hay những mùa nước lũ, hoặc những lần các binh lính quốc gia khác

xâm chiếm thì hiện tại An Nam quốc cũng đã không thể sinh tồn.

Hoàng đế An Nam quốc không phải loại người nhu nhược, nhưng vì quốc gia y đành phải để ái nữ mình yêu thương nhất sang Thanh Tiền quốc làm phi tử, y chính là không còn lựa chọn, hơn nữa, Hoàng đế Thanh Tiền quốc đã mở lời đe dọa, y lại không thể không đem ái nữ mình gả đi!!!?

Hoa Ti công chúa hiểu rõ đại cục, dù không muốn cũng không thể, chỉ còn cách đem bản thân gả cho hoàng đế Thanh Tiền quốc, dù sao sang đó hẳn nhất nhất sẽ không để nàng chịu thiệt, trước mặt nàng chỉ có thể làm như vậy, sau này, cứ từ từ tính tiếp, người nàng yêu vốn không phải hèn, nàng hiện cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Đại hôn của An Nam quốc cùng Thanh Tiền quốc chấn động chúng nhân, các nước lớn nhỏ thì nhau đem quà tới biểu mừng kèm theo vạn lời chúc phúc.

--- ----- ---- Chuyển Hoán Cảnh Tượng --- ----- ----

Trở lại miếu hoang...

Hai nha đầu Khuy Nha và Hạng Nghi Tuyết bị kinh động mà tỉnh giấc, lần mò ra bên ngoài, ta nhanh tay xé áo người kia rồi dùng mảnh vải đó chùi đi vết máu trên váy, tranh để người khác nhìn thấy, cảm thấy bước chân của hai nha đầu kia tiền gần, ta liền mau lẹ đưa chân đá người kia vào một góc, không ngờ, phía kia lại là vực thẳm, người kia liền từ chỗ ta đứng mà một thân lún xuống dưới, vực này không quá sâu nên ta cũng không mấy đáng quan ngại, người kia kêu a một tiếng, rồi ở trên đây ta không nghe thấy gì nữa.

Khi này, người kia bị thương không nhẹ, bây giờ ta lại lỡ chân đá một cước khiến hắn rơi xuống vực, phải chăng là có chút cô ân? Cơ mà, ta cũng không biết nơi đó có vực, người không biết không có tội, cầu trời cho người bình an.

Khuy Nha dụi dụi mắt tiến tới chỗ ta, "Tiểu thư, người không ngủ sao?"

Hạng Nghi Tuyết y phục xóc xếch ngồi xổm xuống, "Biểu tỷ, trời còn chưa sáng mà, khi này có chuyện gì vậy?"

Xua xua tay, ta đáp, "Không có gì, chỉ là khó ngủ, nên đi dạo thôi. Haha"

"Được rồi, vậy thì mau đi vào thôi, sáng mai còn phải trở về.", Khuy Nha kéo tay ta, ngáp một cái, mới nói tiếp, "Nghe người ta đồn, ban đêm, ở đây có thú dữ, nhất là dưới vực kia, thông thường ban đêm tĩnh mịch như thế này, sẽ có rất nhiều hổ báo, mãnh thú, hoặc đại loại như vậy."

"Thú dữ?", không phải chứ, người kia khi này mới bị rơi xuống vực, có khi nào... Bị thú dữ kia nhai nuốt không? Mong là không phải, cho dù có, thì cũng đừng về ám ta, ta không có lỗi a!!!!

Lặng lẽ đi theo Khuy Nha, trong lòng có chút bất an. Vào tới miếu, ngã người xuống, vẫn là không thể ngủ.

Sáng sớm, ta cùng hai nha đầu kia trở về Tiêu phủ, bị Tiêu bà bà mắng một chút, rồi bảo bọn ta trở về phòng, thay y phục, cùng ăn uống.

Vừa trở về phòng, có chút kinh hãi, dụi dụi mắt một chút, ta nhìn lại trên giường, chẳng phải, đêm qua ta chưa hề nhặt quyển bí tịch kia lên sao? Thế nào bây giờ nó lại xuất hiện trên bàn?

Gặp quỷ rồi, gặp quỷ rồi!!!!

Bí tịch bỗng phát quang, chậm chậm bay tới đập thẳng vào mặt ta.

Bí tịch nhẹ nhàng mở ra từng trang, một con vệt nhỏ, màu xanh lục, cất đôi cánh nhỏ nhỏ bay lên, nhìn ta đảo lượn xung quanh, hung hăng mà đá tới tấp vào ta, cau mày, bức dọc lên tiếng. "Nha đầu ngu ngốc, khốn kiếp, sao ngươi dám để gia một mình ở bên ngoài, cũng may gia thông minh, liền gắn lên người ngươi một Thủy Quan, nếu không cũng không thể về được nhà!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Lưu Thiên Thiên công chúa An Nam quốc. (3)

Ta dùng tay bắt lấy con vệt xanh đó, hung hăng, cau mày, nói, "Mì, muốn chết!?!?!?"

Con vệt xanh kia liền ô ô chuyển giọng, "Oa, người bắt nạt gia, gia đi mách Hệ thống ca a... "

Chậm rãi buông lỏng con vật trong tay, ta có chút kỳ dị hỏi, "Người, chui ra từ quyển bí tịch kia, vậy người tốt cùng là thứ gì?"

"Gia chính là Ngạn Thiên Chi Danh Tuyết Tuyết Đình Hỏa Lục Anh Tinh Nhận Chi Bì Ngạn Lục Lục Thiên Gia Ban Hoa Ngân Tử Kim Châm Vưu Vật Thiên Giới Thiên Bì Nhan ---- Tuyết Ái Thanh Lục Ngạn Kiều Lục Dậu Dậu Thiên Nhi!", Cát to giọng, con vệt xanh cao hứng đồng dạng nói.

Ta nghe xong liền phải mất ba mươi giây đứng hình, một phút để hồi thần, xong, liền nói, bàn tay chậm chuyển động, "Người đùa với ta sao, tên ai lại dài như vậy, cái gì mà Ngạn, cái gì mà Lục, cái gì mà, a a a, đầu não quá đi!", bàn tay vung lên ném con vịt xanh bay ra xa tới tận cửa sổ, tiếng gào thét vang lên khắp phòng.

Ta nghĩ tiếng hét khi nãy của ta sẽ kinh động chúng nhân trong Tiêu phủ, nào ngờ mọi chuyện lại im lìm hơn ta tưởng.

Khó hiểu nghĩ ngợi, con vịt có cái tên rất dài kia bay lại chỗ ta, lượn lờ qua lại, mở miệng giải thích, "Khi gia đây xuất hiện, thời gian sẽ dừng lại. Vì vậy người cũng rất dễ dàng đấy..."

Con vịt kia chưa kịp nói xong, ta liền chen ngang hai chữ, "Ăn cấp!"

Con vịt có chút tức giận, dùng hai cái chân ra quyền song phi cước hướng ta mà đập.

Bị trúng một cước kia thật cũng không có bị gì nặng, chỉ là, có chút choáng váng.

"Người cổ mà luyện tập, từ bây giờ gia sẽ trở thành người chỉ dẫn cho người...", ngập dài một cái, con vịt lại nói tiếp, "Ta đi ngủ trước đây, goodbye~", nói rồi con vịt trở lại vào trong quyền bí tịch, bí tịch chậm đóng lại, bay trở về trên giường của ta, nằm im như chẳng có việc gì.

Ta đứng đó, có chút quái dị mà nhìn chăm chú quyền bí tịch, lòng tự hỏi, con vịt kia biết nói tiếng Anh? thật sự lúc nhìn và lúc nghĩ rất khác nhau!

Thanh Thúy là nha hoàn cạnh Tiêu bà bà, phía bên ngoài vì bị thời gian dừng lại nên đã đứng rất lâu ngoài nắng, khiến cho đầu óc có chút choáng váng, sau khi thời gian không còn đứng yên, nàng nhanh chóng bước vào bên trong, đem lời của Tiêu bà bà đã nói chuyển cho ta.

"Đại tiểu thư, Tiêu lão phu nhân bảo nô tì chuyển lời với người rằng, hai ngày sau đại tiệc công chúa An Nam quốc cùng hoàng đế Thanh Tiễn quốc thành thân, nói rằng người phải chuẩn bị thật tốt để đi cùng lão phu nhân, tuyệt nhiên người cũng có thể đem theo vài muội muội trong Tiêu phủ đi cùng", Thanh Thúy cung kính hành lễ, sau đó đứng thẳng người nhìn ta mà nói.

Chỉ đơn thuần ta gật gật đầu, rồi chậm chạp phát tay, "Ta đã hiểu, người lui đi, ta tuyệt đối sẽ hảo chuẩn bị."

Tiêu gia là gia thế hào môn, trong triều chức vụ không nhỏ, nay được mời đi dự đại hôn cũng không có gì lạ. Hơn nữa, trong đại hôn kia chắc chắn có không ít vương tôn công tử, Tiêu bà bà nói như vậy, thật chất cũng không có sai lệch mấy, bà là muốn đứa cháu gái mình được lọt vào trong mắt của gia tộc danh giá, có được một địa vị và danh phận tốt, hết thấy, bà đều là lo cho đứa cháu gái mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Lưu Thiên Thiên công chúa An Nam quốc. (4)

Chỉ là hai ngày, nên rất nhanh chóng liền trôi qua.

Hôm đó, ngày ấm, ánh nắng chan hòa, cây cối lao xao cành lá, chim trên cành rít rít, lại còn bay lượn khắp trời.

Nha hoàn Thanh Thúy bước vào trong Cư Hoa viên, chậm rãi hỏi thúc, Khuy Nha nhanh chóng thay y phục, trang điểm cho ta. Vì hôm nay cũng tính là ngày đặc biệt, Khuy Nha liền dùng y trang có chút sắc sỡ, trang sức có phần lòe loẹt, tuy nhiên, hết thấy đều rất cao quý, ít nhất cũng không phải là trang điểm như chúng thanh lâu.

Hoàn thành, Khuy Nha lùi ra phía sau vài bước, gật gật đầu, hài lòng nhìn người trong gương, tán thưởng, "Đại tiểu thư thật xinh đẹp, khi được trang điểm càng vạn phần tươi tắn!"

Ta nói, tiểu nha đầu Khuy Nha này thật sự không biết dùng từ thích hợp nha!

Chậm rãi đứng dậy, đưa ra bàn tay trái, Khuy Nha biết ý, liền bước tới dịu ta.

Thanh Thúy thấy ta y trang cao quý, xinh đẹp mây ngái, cũng không kém phần chấn động, chậm rãi mở ra môi mông, Thanh Thúy cung kính nhìn ta, "Đại tiểu thư, Tiêu lão phu nhân muốn nô tì hỏi người rằng, người sẽ chọn ai đi cùng?"

Ta nhàn nhạt nhìn Thanh Thúy, chậm chậm nói, tỏ vẻ bí ẩn, cười cười, "Tới lúc ấy, người khác biết!"

Thanh Thúy có phần khó hiểu nhìn ta, sau đó cao lui ra ngoài, trở về báo cáo với Tiêu bà bà.

Ta cùng Khuy Nha ra ngoài cổng, Khuy Nha dịu ta lên trên xe ngựa Tiêu phủ sang trọng, bên trong quả thật vô cùng rộng rãi.

Khuy Nha cùng ta vào xe ngựa, hướng ta hỏi, "Tiểu thư, người vì sao lại chọn nàng đi cùng?"

Nhìn Khuy Nha, rồi ta vén bức màn che, hướng ra ngoài nhìn xung quanh, lúc này xe ngựa đã bắt đầu di chuyển, Tiêu bà bà cùng trưởng nam họ Tiêu mang theo ít nha hoàn tùy thân cũng xuất phát, mấy vị thứ muội cũng ngồi trong xe ngựa lớn mà đi tới hoàng cung, bữa đại hôn này đặc cách đãi tại nơi đây, khẽ nói, "Vì đó là kế hoạch", lời nói này rất nhỏ, Khuy Nha liền không nghe thấy, mà thắc mắc gọi nàng, "Tiểu thư? Người sao vậy?"

Ta nhìn Khuy Nha, xua xua tay, miệng nói, "Không có gì, không có gì"

Tới hoàng cung, xe ngựa dừng lại, Tiêu bà bà cùng những người trên các xe ngựa Tiêu phủ bước xuống, đường hoàng chính chính bước vào cổng hoàng cung.

Tiêu bà bà đưa cho thị vệ gác cổng một thiệp mời đỏ, xem xong, bốn thị vệ liền tránh ra xa một chút để cho Tiêu bà bà bước vào, ta cùng những người kia cũng lần lượt đưa họ các thị vệ xem thiệp mời, rồi nối bước theo sau Tiêu bà bà.

Bữa đại hôn trang trí sang trọng, sen trì nở rộ, đèn lồng đỏ chữ hi treo nhiều nơi, rực rỡ, chói sáng!

Bữa tiệc được bố trí ngoài trời, các bàn tiệc đều vô cùng thịnh soạn, rượu thịt kê cao, cầm vũ cũng vì vậy mà sẵn sàng, tới giờ, chúng nhân tại đó đều vào vị trí của mình.

Vị trí ghế ngồi xếp từ cao tới thấp tính theo địa vị thế gia.

Tiêu phủ ngồi phía bên trái, tính từ hàng ghế số hai đi xuống theo địa vị cùng thân phận.

Hoàng đế Hoàng Bắc quốc --- Hoàng Trung Thiên, hiệu Hoàng Vũ, cùng Trưởng tôn Hoàng hậu của mình --- Viên thị, Viên San Từ từng bước tiến về vị trí chủ vị. Long (Ý chỉ hoàng đế Hoàng Bắc quốc), phượng (chỉ hoàng hậu Hoàng Bắc quốc), ngồi riêng, mỗi người tự có một loại hình ghế cho bản thân.

Thái tử Hoàng Bắc quốc --- Hoàng Lâm Tôn, hiệu Hoàng Thiên, công chúa Hoàng Bắc quốc --- Hoàng Ái Ngạc, cả hai đều do trưởng tôn hoàng hậu Viên thị hạ sinh, cũng tiến vào, ngồi ở hai ghế trống bên cạnh Trưởng tôn hoàng hậu.

Vì hôn lễ này tổ chức tại Hoàng Bắc quốc, nơi trung gian giữa hai quốc gia là Thanh Tiễn và An Nam quốc, nên hoàng đế An Nam quốc tức phụ hoàng của Hoa Ti công chúa cũng bước tới, ngồi vào vị trí của mình, phía bên Thanh Tiễn quốc thì có Hoàng Thái hậu đi tới, cả hai đều có tuấn binh thị nữ bên người, ăn vận trường bào, y trang sang trọng, cốt cách hơn người, đều là khí chất bậc hoàng gia.

Tiếp theo người vừa bước vào được bao nhiêu cặp mắt thiếu nữ say đắm nhìn đây? Người này phong thái cao quý, cốt cách bức người, dung mạo tuyệt tài, trường bào đen mang theo vẻ cao quý lãnh diễm, không khỏi khiến ta nhìn một chút, người này đích thị Lạc Vân vương --- Hoàng Chu Kỳ, y là con trai thứ của Tiên đế, sau khi tiên đế không còn, Tân đế mới ngự trị, liền phong cho y một cái danh hiệu Lạc Vân vương, cấp cho y hoàng kim cùng Lân Vân vương phủ, cộng thêm mấy trăm mẫu ruộng tốt, vài căn nhà ở Tuyên Quang và Khánh Gia, đây chính là một trong những địa điểm trọng yếu của Hoàng Bắc quốc. Hơn thế, trong triều đình, y chính là một vị quan không nhỏ, nắm giữ không ít loại quân thần, tâm tư bậc đế vương hiểu rõ không ít, việc triều chính y cũng có góp phần giải quyết.

Kể ra thật cũng quá lạ kỳ đi, y là người có thân phận địa vị cao quý, nắm giữ đại đa phần các quan thần, công việc triều chính, cao sang hào gia kinh thế, lại còn là một đại mỹ nam soái nhân thiên hạ a. Vì thế nào, lại không lập chính vương phi, thứ thiếp đây? Nghe đồn rằng, đến cả tư vị nữ nhân y cũng chưa từng ném qua nha. Vì vậy, có một số nữ nhân, à không, là đại đa số nữ nhân đều coi y là một bậc chính nhân quân tử. Thế mà, bản thân ta lại nghĩ hần hần là đoạn tụ, nếu không, vì lý gì hần không lập tam thê tứ thiếp? không đi rượu thịt lâu xanh? không xem ca kỹ, nữ nhân? không cần nữ nhân hầu rượu a?

Chúng nhân lại chậm rãi hướng mắt nhìn nữ tử đang dần bước vào.

Nữ tử này vận bạch y, chân váy thêu hoa hoa mai, trên người lại khoác một chiếc áo lông chồn trắng muốt, tiêu sái bước tới, mái tóc đen dài như suối, mượt như mây vắn lên cao một phần, phần còn lại cứ vậy mà xõa dài, đôi mắt lam ngọc bích xinh đẹp lóe sáng một chút, đôi môi có chút hồng mon mon như động nước mà không lộ biểu cảm, chiếc mũi cao kia lại tôn vinh thêm một phần tư sắc, đôi mày ngài chậm rãi nhướn lên nhìn một chút rồi hạ xuống, hàng mi kia rũ xuống đôi che đi một chút vẻ đẹp vốn có của đôi mắt nàng, bóng dáng tinh tế cứ vậy mà đi tới, đôi hài trắng thêu một loại bướm gì đấy chẳng rõ chỉ biết nó thật sinh động, trên tay nữ tử cầm một cành hoa mai đỏ khá dài nhưng lại vừa tầm tay, lại không khó khăn khi chuyển dời. Nữ tử này, nếu muốn hình dung nhan sắc chỉ có một câu thế này: "Nhất tiểu khuynh thành, tái tiểu khuynh quốc."

Theo phía sau, là một nữ hài nhỏ tuổi hơn một chút, nhưng tư sắc cũng nở rộ như bướm mùa xuân, nữ hài này vận lam y, y phục tuy không phải loại cầu kì, cũng không có sử dụng các loại trang sức đắt tiền, dù vậy dáng vẻ kia vẫn chính là nữ nhân nha, dù thế nào so với người vận bạch y tuy là còn thua kém, nhưng sau này lớn lên hẳn là sắc nước hương trời.

Cả hai người chậm rãi tiến tới, ánh mắt trăm tròng cùng ghen ghét đố kỵ nổi lên không ít, nữ tử vận bạch y tiến tới chỗ ngồi, thanh nhã ngồi xuống, lam y nữ hài đứng cạnh bồi hầu.

Bạch, lam y nữ tử vừa bước vào không biết khiến bao nhiêu người nhìn, hoàng tộc nhân phía trên thượng vị cũng không khỏi liếc nhìn một cái, Khuy Nha cùng cả Tiêu phủ kinh hi cùng chấn động không nhỏ.

Riêng ta đến liếc cũng không thèm, nhẹ nhàng nâng ly rượu trên tay, bình thần nghĩ, môi nhướn lên nụ cười có chút gian xảo, đầu thầm nghĩ một chút, "Trò vui chậm rãi chờ người thưởng thức, lần này ta hảo báo thù cho nữ phụ xấu số kia, dù sao ta cũng không phải loại bản chất độc ác hẳn là không ngược

hành người a~'

Quyền bí tịch trong người ta có chút lóe tia đạo hàm quang, con vệt khê lắc lắc đầu, thở dài một hơi, lộ chút biểu cảm tiếc thương, miệng lại nói, "Yay, sắp có kịch vui để xem a.", cái này, chính là cảm xúc cùng lời nói đi ngược!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lưu Thiên Thiên công chúa An Nam quốc. (5)

Tiêu bà bà trong thấy bạch y nữ tử liền có chút chán ghét hiện lên trong mắt, nhưng nhanh chóng, liền biến mất, trong lòng bà thầm nghĩ một chút, không rõ vì sao Á Lam lại mang nha đầu kia theo.

Không khí nơi Tiêu gia bây giờ là một mảng quái dị, ánh mắt có phần ngờ vực mà nhìn bạch y nữ.

Khuy Nha khuy người xuống một chút, nhỏ giọng ghé vào tai ta, vờ như rót rượu mà hỏi, "Đại tiểu thư, người xem, khi tam tiểu thư vừa bước vào không biết là thu hút bao nhiêu ánh mắt rồi, như vậy, người không thể tỏa sáng được, đêm nay, nàng hẳn là sẽ người xinh đẹp nhất a, thật uống công cho nô tì trang điểm cho người cực nhọc a."

Ta dùng tay nâng lên ly rượu mà nhấp, chỉ gật gật đầu như hiểu ý, lát nữa, một lát nữa thôi.

Một khắc sau, phía bên ngoài đông đặc hồ to, liền đó, hai người một thân đồ rực bước vào, phía sau là cung nữ nữ uy nghiêm, phía trước là bà mối mà mị.

Bên trái, bà mối nâng tay tân nương tức Hoa Ti công chúa diu nàng bước vào, bên phải tân lang tức Hoàng đế Thanh Tiền quốc uy dũng bước vào, cả hai chậm rãi đứng trước mặt hoàng tộc phía thượng vị, bá mối lui ra một bên, cất tiếng tam bái.

Tam bái đã xong, quy định là quy định, không thay đổi, Hoa Ti công chúa, cùng Hoàng đế Thanh Tiền quốc uống rượu giao bôi, sau đó lại dâng trà hiếu kính, nhanh chóng, tiếng vỗ tay cùng giọng nói hoan hô vang dội, bà mối được lão thái giám đưa cho một hầu bao, sai người đưa ra ngoài cung, những cung nhân tiến lên diu cả hai về tới chỗ ngồi.

Tiếp đó, Hoàng đế Thanh Tiền quốc cùng hướng Hoàng đế Hoàng Bắc quốc gật gật đầu. hiểu ý, hoàng đế Hoàng Bắc quốc chậm rãi hô, "Chúng khanh nhân hôm nay tới tham dự đại hôn của Hoàng đế Thanh Tiền quốc cùng công chúa An Nam quốc, hẳn đã chuẩn bị không ít lễ vật trân phẩm cùng các màn biểu diễn hoa lệ,...", ngưng một lúc, y lại nói tiếp, "Vậy mời chúng khanh nhân biểu diễn, để mừng cho đôi giai ngẫu vừa thành thân."

Vậy là, từng người lần lượt lên biểu diễn...

Tiểu thư nhà quyền quý, công tử nhà cao sang, hào hoa, phong nhã, phong lưu trác tuyệt, yểu điệu, e thẹn, mà lên biểu diễn, trang y hết sức đầy đủ, màu sắc thoáng chốc hiện lên rõ ràng. Tất cả họ, đều mong mỏi sẽ có thể lọt vào mắt của những người ngồi trên ghế thượng vị hoặc những kẻ quyền cao kinh thế, cho dù, là bất cứ ai, thì họ đều là có lợi.

Liền đó, đã tới lượt bạch y nữ tử biểu diễn, nàng đứng dậy, bước ra ngoài, chậm rãi quỳ xuống, môi mím khê mở ra, tuôn một tràng lời nói, từng cái đều theo quy định chôn hoàng cung, xong, nàng đứng dậy, hướng lam y nữ tử nhìn một cái, lam y nữ tử nhanh chóng bước tới chỗ nàng, đưa cho nàng một cây đàn tì bà, sau đó, lui về chỗ của mình.

Mắt ta nâng lên một chút, cứ vậy mà xem nàng trình diễn.

Tiếng đàn thanh cao thoát tục, khiến người nghe không khỏi xuất hồn theo mây, tất cả chúng nhân đều bị tiếng đàn mê dụ, chỉ là ngoại trừ một vài người như Hoàng Chu Kỳ, Tiêu bà bà, Hoa Ti công chúa, cùng ta là không hề bị tiếng đàn kia tác động, Tiêu bà bà khê tức giận, Hoàng Chu Kỳ có chút ngạc nhiên nhưng cũng không bận tâm, Hoa Ti công chúa vốn không có bận tâm, bởi vì nàng biết rằng, đàn tì bà không thể dùng trong hôn lễ, bạch y nữ tử kia lần này không thể không chịu tội, nhưng nàng cũng chẳng muốn ngay ngày đại hôn lại bị phá hỏng nên sẽ cho qua, còn người khác thì nàng không rõ, chỉ mong sẽ không có chuyện gì.

Còn ta lại tỉnh ranh cười một cái, sau đó nghĩ thầm, lần này nữ chủ quả thật rất ngu ngốc a. Khi trong sách hẳn là không ai bắt lỗi nàng, nhưng bây giờ chẳng phải có ta hay sao? Nữ chủ a, ban đầu ta cũng chỉ muốn người chịu khổ một chút, nào ngờ...

Tiếng đàn vừa dứt, chúng nhân kia vẫn còn trên mây, một lát sau, cả không khí bao bọc trầm lắng, lại thêm một lát sau nữa, mọi người mới hồi thần, mà vỗ tay ráo riết, một vài vị tiểu thư căn chặt răng hoặc nắm chặt khăn tay vì ghen tức.

Thái tử Hoàng Lâm Tôn quốc noãn nộ cười, rồi hỏi, "Cái kia, khúc nhạc kia tên gọi là gì?"

Bạch y nữ tử cung kính, "Thưa thái tử, khúc nhạc này được gọi 'Bạc Mệnh khúc'."

Đại hôn này Tiêu Hồng Ân Nhu cũng có tham dự, nàng vốn là một người hay ghen tức, vì vậy, sự cau có khó tránh khỏi hiện lên trên khuôn mặt, trong miệng rủa thầm, "Khốn kiếp, Tiêu Khuynh Thành khốn kiếp, à ta dám quyến rũ Thái tử!", phàm là nữ nhân thấy người khác tốt hơn mình không thể không ghen tức mà, hơn thế, nàng là đệ ý Thái tử Hoàng Lâm Tôn rất lâu rồi, nay lại nhìn nữ chủ được người nàng thích chú ý, thế nào lại không bức tức?

Thái tử Hoàng Lâm Tôn cười, "Rất hay, rất hay."

Hoa Ti công chúa là người điềm tĩnh, nên đối với chuyện này cũng không muốn gay khó dễ, khi này, bạch y nữ tử kia dám dùng đàn tì bà, loại đàn cấm trong hôn lễ, thế nào lại còn gây một khúc Bạch Mệnh, như vậy không khác nào phá vỡ không khí, nghĩ thế, Hoa Ti công chúa lên cất tiếng hỏi, "Người, tên là gì?"

Bạch y nữ tử nhìn Hoa Ti công chúa, tuy Hoa Ti công chúa này khăn hi vẫn còn trên đầu, khuôn mặt bị che phủ, nhưng nghe giọng nói thì hẳn là một nữ tử xinh đẹp, bằng không cũng không thể lọt vào mắt của Hoàng đế Thanh Tiên quốc rồi, "Bẩm công chúa, tiểu nữ tên Khuynh Thành, họ Tiêu."

Hoa Ti công chúa trên tay đang cầm một ly rượu, liền ném xuống đất.

Mọi người có kinh hãi, nghĩ bản thân đã làm cho công chúa tức giận.

Ta nâng mi nhìn Hoa Ti công chúa, liền hiểu ra ngay, quả thật bản thân không thể xem thường vị công chúa này, trong sách nàng chỉ xuất hiện có hai chương, tiềm năng không thể phát huy hết nha, dù sao, lần này có Hoa Ti công chúa chứng thật như vậy, nữ chủ thật sự không còn lối thoát a.

Ta đứng lên bước ra bên ngoài, bây giờ, Tiêu Khuynh Thành đã quỳ xuống, ta thuận thế mà ngồi xổm xuống, ánh mắt lóe tia hàm quang, tay nhắm thẳng tới khuôn mặt phẫn nộ kia mà giáng thẳng xuống một cái tát.

Tiêu Khuynh Thành kiếp trước chưa từng bị người đánh như vậy, hơn nữa nàng lại còn là một người hắc đạo, nên nhớ, lòng tự trọng của nàng rất cao.

Bạch y nữ tử tức Tiêu Khuynh Thành bị giáng một cái tát, khiến nam nhân có chút đau lòng, dù sao thì nàng cũng là một cái tiểu mỹ nhân.

Tiêu Khuynh Thành trừng mắt nhìn ta, tay nàng định nâng lên hướng ta đánh tới, nào ngờ, chưa kịp đánh ta đã bị ta đánh ngược lại. Thêm một tát như trời giáng hướng thẳng vào má phải nàng mà đánh.

Hoa Ti công chúa nhìn ta tát Tiêu Khuynh Thành, trong lòng có chút kỳ lạ dâng lên.

Tiêu bà bà, ngay bây giờ đã hiểu rõ, vì thế nào mà Hoa Ti công chúa tức giận ném ly rượu xuống đất, cũng hiểu rõ vì sao mà Á Lam lại tát Tiêu Khuynh Thành, lại càng hiểu rõ rằng, Tiêu Khuynh Thành kia không chết cũng không được!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nữ chủ, đừng trách ta, ta vô tội! (1)

Chương 28:

'Ba'

Lại thêm một cái tát nữa hướng Tiêu Khuynh Thành giáng xuống, ta không nương tát liên tục tròn mười cái, khiến khuôn mặt xinh đẹp đã ứng hồng, hai bên má sưng phù như bị ong đốt trúng, khóe môi rỉ máu.

Tại nơi diễn ra đại hôn từ vui tươi cười nói, trở thành một mảng vắng lặng lạ thường. Mọi người đều im lặng.

Linh Hoa theo phái trung nghĩa, thấy chủ tử mình như vậy có phần kinh hãi mà thất thần, lát sau lấy lại ý thức, Linh Hoa liền nước mắt tuôn rơi, ô ô chạy tới chỗ Tiêu Khuynh Thành mà che chắn, một tay đẩy ta ngã ra xa, đáng tiếc Linh Hoa vốn nhu nhược, nàng đẩy ta ra cũng chỉ cách với nữ chủ một chút.

Bây giờ, Hoa Ti công chúa cũng bước tới, bản thân nàng đứng phía sau ta, khuôn mặt trong khăn hi lộ rõ chán ghét nhìn Tiêu Khuynh Thành, nhưng là, biểu cảm đó chẳng ai nhìn thấy.

Hoa Ti công chúa lên tiếng, "Người, đứng lên đi."

Ta ngơ ngác xoay người lại, nhìn Hoa Ti công chúa, bèn hỏi lại, "Người, nói tiểu nữ."

Hoa Ti công chúa không đáp, nàng im lặng nhìn ta, một lúc sau mới gật đầu khẽ một cái.

Ta chậm rãi đứng dậy, Hoa Ti công chúa lại nói với ta, "Lui ra phía sau.", Ta cũng chỉ có thể nghe theo.

Hoa Ti công chúa chậm rãi nói, "Vu mama, Lâm mama, Mỹ Linh, Bạch Thiên."

Từng lượt, bốn người y phục nha hoàn tiến tới, cung kính quỳ xuống, mở miệng nói, "Công chúa."

"Các người, tôi chỉ cô ta thứ gọi là quý tộc!", Hoa Ti công chúa không nhanh không chậm hô nhẹ.

Lần lượt, Vu mama bước tới đẩy Linh Hoa ra một bên, rồi dùng tay nắm chặt cổ tay trái của Tiêu Khuynh Thành, Lâm mama cũng đi tới, nắm tiếp cổ tay còn lại, Mỹ Linh là nha hoàn thân cận của công chúa, nên hiểu rõ ý tứ của Hoa Ti, mà chậm rãi đi tới chỗ Tiêu Khuynh Thành, lấy trên đầu xuống ngọc bích trâm hương Tiêu Khuynh Thành hù dọa, "Người dám làm cản trở, không hiểu quy củ, ta chính là thay Tiêu gia dạy người một chút!"

Tiêu Khuynh Thành mở to đôi mắt, nàng ta vốn không biết chuyện gì đang diễn ra! Khi thấy Mỹ Linh hung hăng dọa nạt, trên tay lại còn cầm vật sắc nhọn, nàng ta theo bản năng tự vệ mà đá một cước khiến Mỹ Linh kêu la. Bản thân nàng ta lại vùng vẫy để thoát ra khỏi hai bàn tay già nua nhăn nheo của hai vị lão mama, đáng tiếc, hai vị mama này từng học qua võ công, nên Tiêu Khuynh Thành càng vùng vẫy họ càng nắm chặt cổ tay nàng ta, khiến cổ tay trắng nõn liền bị đỏ ửng lên.

Bạch Thiên thấy tình hình không ổn, liền nhanh chóng tới đỡ Mỹ Linh đứng dậy, Mỹ Linh cùng Bạch Thiên hung hăng nhưng không chứa sát khí bước tới, cả hai ngồi xổm xuống, khuôn miệng cười tươi như hoa, "Thiên nhi, người nói, ta nên dạy cô ta loại quy củ gì đây?", Mỹ Linh nâng mắt nhìn Bạch Thiên nói.

Bạch Thiên vui vẻ, "Với loại mèo hoang dữ tợn như thế này, ta nghĩ một lần mà cho nàng ta biến mất trên nhân thế đi a~"

"Thiên nhi, như vậy không được, công chúa sẽ trách tội chúng ta nha"

"Mỹ Linh a, vậy người thử nói xem, ta nên làm gì với nàng ta."

"Thiên nhi, chúng ta thử hỏi vị cô nương khi này mời tay vì phải tát nàng ta xem."

"Ý kiến hay nha, để ta hỏi thử!", Ngưng một lúc, Bạch Thiên quay sang nhìn ta, "Cô nương, cô nói xem bọn ta nên làm gì đây?"

Sao lại hỏi ta chứ, nữ chủ hết thấy ta chỉ thật tâm trả lời bọn họ, đừng trách ta, "Hai người không có cảm thấy làn da nàng rất đẹp sao?"

Trong đầu ta bỗng dưng lại nhớ tới một câu chuyện dị, mà thân nhiên lên tiếng, "Lấy da nàng, làm lồng đèn đi, nghe nói khi lấy da người làm lồng đèn, lồng đèn sẽ không bị tắt, lại rất sáng, cũng không sợ bị cháy.", bản thân vừa nói ra những thứ khiến người kinh hãi rồi! "Hoặc là, lấy da nàng làm áo, nghe đồn rằng loại áo da người này mặc vào sẽ tồn vinh được giá trị bản thân."

Bạch Thiên, Mỹ Linh, hai vị mama, Hoa Ti công chúa, Tiêu bà bà, Hoàng Chu Kỳ hết thấy ngạc nhiên vì câu trả lời gọn tót gáy kia.

Sau đó Bạch Thiên quay sang Mỹ Linh cười, "Ý kiến của vị cô nương đó hay thật nha, ta muốn làm thử một chút!"

Mỹ Linh lấy trong người ra một đoạn dao, "Dao này sắc bén, khi róc da sẽ không dễ lại quá nhiều khuyết điểm"

Sau đó, cả hai người Mỹ Linh, Bạch Thiên lại cười tươi, đồng thanh nói, "Ta muốn làm lồng đèn da người quá đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Nữ chủ, đừng trách ta, ta vô tội! (2)

Chương 29:

Hoàng đế Thanh Tiền quốc trấn định lại, thanh âm có chút hoảng loạn nói, "Thiên Thiên, nàng mau bảo hai người họ ngừng lại ngay!"

Hoa Ti công chúa tức Lưu Thiên Thiên nâng mắt nhìn hoàng đế Thanh Tiền quốc, "Nếu người có bản lĩnh rước ta về làm lão bà, hẳn cũng có bản lĩnh bắt họ ngừng lại."

Hoàng đế Thanh Tiền quốc biết rõ, hai nha hoàn Phạm Mỹ Mỹ Linh cùng Tiệp Bạch Thiên chính là hai kẻ ngoan cố cứng đầu, ngoại trừ lời của Hoa Ti công chúa nói ra thì họ chưa từng để ý tới ai khác, còn hai vị mama kia chính là hai người chăm sóc nàng từ nhỏ hẳn cũng để tâm tới lời hấn, vậy hẳn thế nào có thể lên tiếng?

Cái này, là lúc không suy nghĩ tiện miệng nói bừa, bây giờ thì hay rồi, có trò hay xem rồi, đều tại ta bất cẩn!

Tiêu bà bà chậm rãi nhìn Á Lam, bà cảm thán một chút trong lòng, 'Đứa cháu này của ta, quả là có tâm kế! Ta rất thích!'

Hoàng Chu Kỳ hướng mắt nhìn tới ta, không khỏi nâng ly rượu, chặc lưỡi, "Nữ nhân này, lòng dạ hiểm độc, Hoa Ti công chúa kia cũng không phải loại bình thường! Thú vị!"

"Đoàn vũ cơ tới!", Bên ngoài giọng nói thái giám ẻo lả truyền tới.

Tiếp đó, một đoàn vũ cơ xinh đẹp như hoa như ngọc tiến vào, họ nhìn thấy cảnh tượng kia không rõ xảy ra chuyện gì liền quỳ xuống đất, khuôn mặt xinh đẹp cuối xuống, một mảng im lặng....

Hoàng đế Hoàng Bắc quốc - Hoàng Trung Thiên hồi hồn, cao giọng hô "Các người nháo loạn cái gì? Đây chính là hôn lễ của Hoa Ti công chúa cùng Hoàng đế Thanh Tiễn quốc! Các người trở về chỗ ngồi cho ta!", cái chính là ra uy.

Hoa Ti công chúa hiểu chuyện, "Mỹ Linh, Bạch Thiên, hai vị mama, lui về cả đi.", sau đó trở về ghế ngồi của mình.

Ta cũng biết rõ thời thế, liền mau chân chạy tới chỗ của bản thân.

Riêng về phần Tiêu Khuynh Thành thì phải nhờ sự giúp đỡ của Linh Hoa mà chật vật bước về chỗ ngồi, nàng ta vẫn không hiểu bản thân đã làm việc gì sai khiến mình ra thế này. Hoặc là, Hoa Ti công chúa kia cùng á Á Lam đang cấu kết hại nàng ta!

Sau đó, mọi người cũng trấn tĩnh lại, bản thân lại nghĩ mình đang mơ.

Tiếp theo đó, Hoàng Trung Thiên cho lệnh bảo đoàn vũ cơ mua những bài giúp vui.

Đoàn vũ cơ này rất có tiếng tăm, nữ tử nào cũng là đoá hoa vừa chớm nở, xinh đẹp kiều mị vô cùng. Nhất là vũ cơ trưởng tên gọi Thiên Quân Đào, người này xinh đẹp, dịu dàng, tính thông các loại mà nữ nhân cần có, đáng tiếc thay, hồng nhan bạc mệnh, bây giờ nàng chính là một vũ cơ ca kỹ của Ái Xuân lâu, kỹ viện nổi tiếng tại quốc gia này.

Nhạc ngưng, múa hoàn, mọi người vỗ tay khen ngợi.

Hoàng Trung Thiên ban lệnh thưởng cho nhóm vũ cơ, "Người đâu, mang cho họ một ngàn lượng vàng, cùng trang sức, y phục."

Sau đó, Hoàng Trung Thiên lại nói tiếp, "Đào nhi, người tới, ngồi xuống kia đi.", hẳn ta vốn có ý định nạp Thiên Quân Đào ái phi, chỉ là, hoàng hậu hết sức cản ngăn, hoàng hậu không muốn làm ô nhục hoàng gia!

Thiên Quân Đào tuân mệnh nghe theo, đi tới chỗ còn trống ta mà ngồi xuống, chúng nhân hoàng cung xôn xao bàn tán một chút về Thiên Quân Đào.

Nhanh chóng, Hoàng Trung Thiên lại ban ra lệnh, "Hôm nay là đại hi, các khanh gia cứ tự nhiên đi lại, tự nhiên tiếp xúc, biết đâu lại sẽ có hi sự, không cần gò bó ngồi một chỗ như vậy."

Lời vừa nói xong, ta là người bước ra khỏi hàng ngũ trước nhất, sau đó lần lượt từng người cũng bước ra khỏi chỗ ngồi mà tự nhiên đi lại tham quan phong cảnh.

Thiên Quân Đào cũng vậy, nàng bước tới hồ sen, ngắm nhìn những đoá hoa sen nở rộ, cảm thấy bản thân có chút giống như những đoá hoa sen kia, lòng động lại một mảng đau thương.

Tiêu Khuynh Thành hung hăng bước tới chỗ ta, trừng mắt tức giận nói, "Tiện nhân, người cùng Hoa Ti công chúa kia mưu hại ta!!!"

Ta đang đứng tại gốc cây cổ thụ, nhìn Tiêu Khuynh Thành nói, "Là do người tự làm, thì người phải tự gánh chịu thôi!"

"Ta, ta đã làm cái gì chứ!?!?", Tiêu Khuynh Thành không tránh khỏi tức giận mà hô lớn tiếng.

Dù sao, nàng ta cùng ta đang ở trong một nơi vắng vẻ, lại là góc khuất, căn bản là không ai để ý tới!

"Còn không phải?", ngưng một lúc ta bình thản nói tiếp, "Nay là ngày đại hôn hi sự, người một thân vận bạch y, khác nào muốn hôm nay trở thành ngày đại tang sự đây? Lại nói, người cả gan dám đàn một khúc 'Bạc Mệnh' khác nào muốn nói tới số phận của hôn nhân này mau chóng kết thúc, khác nào nói bản thân công chúa bạc mệnh? Lại còn sử dụng đàn tì bà để đàn, người không biết rằng nơi đây khi thành thân bị cấm sử dụng loại đàn đó hay sao!?!?!", Có lẽ, trong sách không ai bắt bẻ lỗi này của người, nhưng bây giờ không phải có ta rồi sao!

"Ta.... Ta không có ý đó!", Tiêu Khuynh Thành nhận ra, sắc mặt không được tốt đẹp.

"Ta không nghĩ công chúa sẽ chịu buông tha cho người, hơn nữa hai nha đầu kia xem ra thích loại lồng đèn da người lắm đấy!", Ta lên tiếng hù dọa nàng ta một chút.

Tiêu Khuynh Thành từng là sát thủ bậc nhất nên không vì lời nói của ta làm cho kinh hãi, "Vậy thì đã sao, một người tới ta tiếp một người, vạn người tới ta tiếp vạn người!", liền mạnh mẽ hô.

"Tùy người!", Ta xoay người cùng Khuy Nha rời đi, nữ chủ người nghĩ vậy là xong sao? Tiêu bà bà kia vẫn chưa đá động đến người mà.

Tiêu Khuynh Thành cùng Linh Hoa cũng cất bước đi khỏi nơi đó.

Ai biết được rằng, cuộc nói chuyện khi nãy của Tiêu Khuynh Thành cùng ta đã bị hai nha đầu Mỹ Linh và Bạch Thiên nghe được.

Mỹ Linh cùng Bạch Thiên đứng ẩn mình trên cây, Bạch Thiên nói, "Người xem, người Tiêu Khuynh Thành kia nói năng thật ngông cuồng!"

Mỹ Linh ngồi xuống cành cây to chắc, "Cũng đúng thôi, võ công nàng ta xem ra không tệ!"

"Mỹ Linh,.....", ngưng một khắc Bạch Thiên mới tiếp tục nói, "Ta muốn làm lồng đèn da người!"

Mỹ Linh cười gian tà đáp, "Vậy ta bắt đầu kế hoạch làm lồng đèn da người đi!"

"Không cần hỏi qua ý kiến của công chúa sao Mỹ Linh?"

"Thiên nhi, người nghĩ cần sao?"

"Vốn không cần, Mỹ Linh, chúng ta đi thôi!"

Mỹ Linh gật gù đầu, sau đó cả hai cùng phi thân đi mất dạng.

_____ Ta là phân cách tuyến thời không chuyển hoá thế giới _____

Hiện đại, Thành phố H.... ..

Màn đêm tĩnh lặng, Rinnina ngồi dậy chui ra khỏi gác xếp chật hẹp, chậm rãi vận động phục trường LQG vào, đây chính là ngôi trường dành cho những người có bệnh siêu năng lực ở độ tuổi từ bảy đến mười lăm tuổi, sau khi bước qua tuổi mười sáu liền không có việc gì....

Rinnina bước ra ngoài, thả lỏng thân thể, sau đó thân thể cô bay lên trời, chậm chậm điều khiển hướng bay, cô cứ vậy mà bay về hướng Tây.

Một hố đen từ trên không trung mở ra, nó hút hết thầy những thứ gần đó vào trong, cao gồm cả cô. Hố đen đó do một cậu bé không kiểm soát được siêu năng lực mà phóng ra.

Cô bị hút vào trong hố đen, cô chỉ có thể thất thanh la một tiếng rồi ngất lịm đi!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tinh Nguyệt chủ thượng! Sói tới !!! (1)

Tinh Nguyệt ngã xuống vực sâu, nghĩ tới bản thân là một cao thủ, lại bị một nữ tử đá ngã xuống vực, thật mất mặt đi.

Hắn toàn thân cảm nhận đau đớn, thân thể cứng đờ không còn sức lực mà đứng dậy.

Chậm rãi, tiếng sói hú man rợn khiến người gây chuyện tới tai hắn, hắn bất động nằm yên, nhắm nghiền mắt lại.

Sói chậm rãi tiến tới, vây quanh 'con mồi' nằm như cá chết, đàn sói chỉ có hai mươi mấy con, bộ dáng trông rất đói, con đầu đàn bước lên phía trước, bộ lông vàng rực rỡ được ánh trăng chiếu rọi, đôi mắt xanh lục bích lóe lên ánh hàm quang, sói đầu đàn ngẩng mặt lên, hú một tiếng vang dội, bọn sói còn lại lùi ra xa, ánh mắt có phần bất mãn nhìn lão đại của mình.

Sói đầu đàn nhe răng bén nhọn, há hàm thật to, một cái, sói đầu đàn liền cắn vào áo của hắn mà lôi đi.

Tinh Nguyệt đau đớn, chậm rãi mở mắt, rồi nhìn cảnh quang xung quanh, bản thân bị sói tha, toàn thân vết thương lớn nhỏ chỉ chít không ngừng tuôn máu. Quả thật, đều do bản thân hắn tự làm tự chịu, giúp người, ngược lại hại bản thân. Thực chất là do bản thân hắn quá ngu ngốc thôi!!!

Hồng Lăng luôn theo sát Tinh Nguyệt, hết thấy mọi sự việc hắn liền thu vào tầm mắt, không khỏi than trách số phận chủ nhân hắn không tốt, vừa mới thoát khỏi Hàn băng mãn nguyệt, đã bị ngã vực, sói tha, lại còn đều là do nữ nhân hại a. Dù vậy, hắn vẫn rất thích nhìn chủ nhân của hắn chịu đựng đau khổ, khi trước hắn rất thích nam sủng của hắn bạo ngược hắn, hắn nhìn là biết nguyên chính một kẻ thích khổ dâm a.

Mặc tên Hồng Lăng này đi, quay trở lại Tinh Nguyệt....

Tinh Nguyệt bị sói tha đi một quãng đường dài, sói tha hắn vào một cái hang động tối đen, con sói nhả hàm răng sắc ra khỏi áo hắn, sau đó dùng lưỡi mà liếm liếm vào mặt hắn. Tiếp đó, con sói tru một tiếng, liền một cô gái xinh đẹp bước ra.

Cô gái này đích thị là Rinnina của ba năm trước.

Nhớ lại, ba năm trước Rinnina từ thành phố H của mình mà xuyên tới thời không cổ quái này, cô bản thân tốt cùng lo lắng, về sau lại được con sói đầu đàn đem về làm con nuôi, vì mình có năng lực siêu nhiên mà giúp không ít việc cho sói tộc, tính tới bây giờ giờ cô cũng đã tới tuổi mười lăm, chỉ cần qua khỏi sinh thần năm nay, cô sẽ không còn mang loại bệnh siêu năng lực kia nữa rồi. Chỉ là, bản thân có chút tiếc nuối.

Rinnina nhìn con sói đầu đàn, cất giọng hướng nó nói, "Đại mẫu thân, có chuyện gì cần sai bảo?"

Sói đầu đàn nâng mi một chút rồi chậm rãi phát ánh hào quang, biến hóa thành người.

Sói đầu đàn biến thành nữ hài mười sáu tuổi, sinh đẹp như hoa như ngọc, mái tóc vàng, đôi mắt xanh lục, thật trông giống với búp bê phương Tây, rất có phong cách, lại nói, tuy là biến thành nữ hài mười mấy tuổi, nhưng thật chất đã là hai ngàn chín mươi lăm tuổi.

Sói đầu đàn mi tâm nhăn lại một chút, "Rinnina, con đừng gì quá khách khí như vậy a? Được rồi, lại đây xem, nhìn một chút, thấy người này thế nào, có phải hay không rất được?"

Rinnina chậm rãi nhìn thật kỹ Tinh Nguyệt trong bóng đêm, nói mặt nàng như mắt mèo hửn chẳng ai tin đi, vậy nói nàng có năng lực nhìn thấu xuyên màn đêm là được, "Không tệ!", Đại mẫu thân a, người lại suy tính cái gì?

Sói đầu đàn không nhanh không chậm nói, "Ta muốn... Để hửn làm con của người nhà, người thấy thế nào?"

Con? Đại mẫu thân, người biết cách đùa quá đi! , "Đại mẫu thân, cái này, con... Con như thế nào lại có đứa con lớn tuổi thế này? Hơn nữa hửn ta làm sao có thể làm con của con đây? Hửn rõ ràng là nam tử rất già, còn con thì lại là một nữ hài nhỏ tuổi, so ra, hửn đáng làm đại ca của đại ca con , không thì chính là một đáng trọng phụ của mẫu thân con đây!", Rinnina bắt mồm lên tiếng nói.

"Có sao đâu chứ, ta thấy nếu hửn trở thành người của sói tộc chắc chắn sẽ thu được nhiều lợi, nhưng nếu để hửn làm phụ quân của con thì đại mẫu thân đây sẽ không thích, bởi, ta đến từng tuổi này vẫn chưa có lão công, thì con cũng không thể có phụ quân trước ta nha, để hửn làm đại ca con thì ta cảm thấy có chút ủy khuất cho mấy tiểu sói ở Phù Thiên trận vì con mà trở thành huynh trưởng, nên, tốt nhất là.... ", Ngưng lại, sói đầu đàn cười rục rịch, "Tốt nhất là để hửn làm con của con a~"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tinh Nguyệt chủ thượng! Sói tới !!! (2)

Tinh Nguyệt lơ mờ mờ mắt, hết thấy những lời vừa rồi đều được hửn thu vào tâm tai.

Sói đầu đàn bỗng vênh đôi tai của mình lên, ngoắc qua ngoắc lại vài cái, rồi xoay người, hướng Tinh Nguyệt đi tới, ngồi xổm xuống, sói đầu đàn nhìn Tinh Nguyệt chăm chú, "Rinnina, tới đây xem, nhìn kỹ, người này thật không tệ, càng nhìn càng giống thiên tiên!"

Rinnina bước đến gần, đứng yên một chỗ nhìn Tinh Nguyệt, trong lòng dâng lên một cỗ cảm xúc lạ thường, bất giác giật giật khóe môi, mở miệng nói thăm, "T....Tỷ.... Tỷ...Xinh... Đẹp.....!!!!!!", quả thật rất giống với thiên tiên!

Sói đầu đàn tai vô cùng thính, liền nghe thấy lời nói kia của Rinnina, "Vậy, cứ để người này làm tỷ tỷ con đi.", tru dài một tiếng, sói đầu đàn bước ra ngoài, rất nhanh, bên ngoài liền tề tựu đủ các loại sói lớn nhỏ, đồng tử vàng thoát ần thoát hiện trong bóng tối, đôi mắt sắc bén liếc tới một cái khiến người bất ngờ lạnh gáy cùng khóc thét kêu la cứu mạng, hô hào chạy loạn, thật rất gọn người!

Lợi dụng ánh trăng khai hé, Vong Ưu hóa trở thành người, liền đó, các tiểu sói khác cũng hóa trở thành người cả, đủ các loại hình, từ già tới trẻ, từ nam tới nữ. Hết thấy, thân thể đều rất tốt, sói nam khí thế bức người mạnh mẽ tráng kiện, sói nữ ma mị quyến rũ, xinh đẹp động lòng người, so với chúng tiên không thua kém!

Vong Ưu bước lên phía trước, cung kính ngắn gọn nói, "Đại trưởng lão, có chuyện gì cần căn dặn, xin giao phó!", nữ hài này vừa đầy chín trăm tuổi, tính ra nàng chính là một trong những người tu luyện lâu nhất!

Sói đầu đàn cất giọng hô to, "Ta Đại trưởng lão Sói tộc ---- Thác La Tự, vì muốn cho Sói tộc càng lúc càng đi lên, ta đặc biệt nhận thêm một con người làm tỷ tỷ của Rinnina!"

Tanami Nobi chậm rãi cất tiếng, vẻ mặt có phần thờ ơ, "Đại trưởng lão, nếu thật người này có lợi, cứ giữ lại, nếu người này qua kiểm chứng thực sự là không có một điểm lợi ích thì chỉ bằng diệt hửn!"

Thác La Tự gật gật đầu, sau đó nghiêng đầu một chút, hướng vào bên trong hang động mà nói, "Rinnina, mang người đó ra đi a."

Rinnina nâng Tinh Nguyệt lên, rồi xóc ngược người hửn, vác hửn lên vai như thể đang vác loài thú vật vừa săn được, sau đó ổn định chắc chắn mới phi

thân ra ngoài.

Rinnina nhẹ nhàng tiếp đất, bản thân lại quên mất mình đang vác theo một con người liên lộn vòng ba cái, rồi đưa tay lên trời, trông như một buổi biểu diễn trực tiếp của hàng xiếc rong. Rinnina an toàn nguyên vẹn, người khổ nhất tận cùng lại là Tinh Nguyệt!

Tinh Nguyệt bị Rinnina không chú ý vớt xuống nền đất, khiến hắn rên la thốt khổ một hơi.

Rinnina nhanh chóng lấy lại tinh thần, liền quay sang đỡ Tinh Nguyệt đứng dậy, nhẹ giọng hỏi, "Tỷ tỷ, tỷ ổn chứ?"

Tinh Nguyệt trong cơn đau đớn, không nghe rõ, liền đáp lại bằng mấy cái gật đầu!

Thác La Tư nâng mày một chút, "Rinnina, đưa người này xuống dưới cho sói tộc xem xét!"

Rinnina chần chừ nhìn Thác La Tư, sau đó, lại quay sang nhìn Tinh Nguyệt, trong ánh hiện rõ sự yêu thương, chậm rãi cất giọng nhỏ vào tai của Tinh Nguyệt, nhắc nhở một chút, "Tỷ tỷ xinh đẹp, cố gắng lên, mọi chuyện sẽ ổn thỏa."

Thác La Tư ghét nhất sự chậm chạp, liền một tay túm lấy Tinh Nguyệt mà ném xuống, Tinh Nguyệt rơi xuống dưới đất, phần xương sống bị đụng phải một tảng đá nhọn mà gãy đi không ít xương, cả phần xương chậu cũng bị ảnh hưởng, máu cứ vậy mà tuôn ra. Trong đôi mắt của Rinnina hiện lên một cổ lo lắng mà nhìn Tinh Nguyệt.

Sói tộc tách ra thành hai bên, Vong Ưu, cùng Tanami Nobi là hai trong sáu người có địa vị cùng thời gian tu luyện lâu nhất trong Sói tộc, nên được đặc biệt đi vào trước.

Cả hai không nhanh không chậm bước tới, nhìn cho kỹ khôn mặt xinh tựa thiên tiên của Tinh Nguyệt, Vong Ưu tính cách có phần nghiêm nghị, nhưng lại không phải âm độc tàn hiểm, ngược lại nàng còn là nữ nhân rất vui vẻ hoạt bát!

Tanami Nobi tính cách thờ ơ, lạnh nhạt, luôn tìm những thứ gọi là đồ chơi để giải tỏa buồn bực, lấy nó làm thú vui tao nhã!

Vong Ưu không khỏi khuôn mặt ửng hồng khi nhìn thấy loại người xinh đẹp như vậy, ngược lại Nobi lại thấy bản thân chính là sắp có thêm một món đồ chơi a.

Thác La Tư vui vẻ cười, đầu nghiêng nghiêng một chút, mái tóc dài màu vàng của nàng nhẹ nhàng được gió thổi bay bay phấp phới, khuôn mặt cùng ngũ quan tinh xảo hiện lên mờ ảo, "Thấy sao? Hắn ta trông cũng không tệ chứ nhỉ? Thế kia có đủ điều kiện chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.